Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοστηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 7ος. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 27 Μαΐου 1900 Ἔτος 22ον. — Ἀριθ. 22

Η ΧΡΥΣΟΦΟΡΟΣ ΦΛΕΨ

[Μυθιστορία ὑπὸ ANDRÉ LAURIE.]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 177.)

— Ἔλα ἐδῶ, Νέανδρε, εἶπεν ἡσύχως. Ἔλα σιμὰ εἰς τὸν πατέρα σου! Εἰς αὐτὰ πταίω κ' ἐγώ, διότι ἤργησα νὰ λάβω τὴν ἀπόφασιν ποὺ ἔπρεπε νὰ λάβω. Σωστὰ εἶπεν ὁ Ἀγρίππας· εἶσαι νέος καὶ δὲν εἰξεύρεις τί λέγεις. Ἀλλὰ δὲν θά σε ἐκθέσω περισσότερον εἰς τὸν πειρασμόν. Κυρὰ - Γουδούλη, ν' ἀρχίσης ἀπὸ σήμερα νὰ μαζεύῃς καὶ νὰ συσκευάζῃς τὰ πράγματά μας, τὰ παλαιά μας αὐτὰ ἔπιπλα, τὰ ὁποῖα ἐκληρονομήσαμεν ἀπὸ τοὺς προγόνους μας, καὶ τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τὴν ἑστίαν μας ἀφ' ὅτου περιπλανώμεθα ἐπάνω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς Γῆς, ὅπως ἄλλοτε ὁ Κάϊν. Δὲν πταίομεν ἡμεῖς. Φεύγομεν τὴν διαφθορὰν τῶν ἀνθρώπων. Ἀγρίππα Νέανδρε. Ἐμπρός! Εἰς ὀκτὼ ἡμέρας θέλω νὰ φύγωμεν ἀπ' ἐδῶ!

Χωρὶς λέξιν ν' ἀποκριθῇ, ὁ Νέανδρος ἔκυψε τὴν κεφαλήν του καὶ ἠκολούθησε τὸν ἀδελφόν του, ὁ ὁποῖος ἤρχισεν ἀμέσως ἐκτελῶν τὰς διαταγὰς τοῦ πατρός του. Ὁ νέος Βόερ, κατεντροπιασμένος διὰ τὴν παροδικὴν ὁρμήν του τῆς ἀνεξαρτησίας, ἤρχισε νὰ ξεδιδόνῃ διαφόρους μηχανὰς καὶ γεωργικὰ ἐργαλεῖα· ἤρχισε νὰ καρφώνῃ, νὰ συσκευάζῃ εἰς δέματα· ἐβοήθησε τὴν μητέρα του καὶ τὰς ἀδελφάς του νὰ ξεκρεμάσουν τὰς εἰκόνας καὶ νὰ μεταφέρουν εἰς τὰ μεγάλα ἁμάξια τὰ πελώρια κιβώτια, εἰς τὰ ὁποῖα ἐφυλάττοντο τὰ οἰκογενειακὰ κειμήλια. Τὴν ὀγδόην ἡμέραν διελύθη εἰς τὰ μέρη αὐτῆς ἡ ξυλίνη οἰκία, τὰ τεμάχιά της ἐφορτώθησαν ἐπὶ τῆς τελευταίας ἁμάξης, καὶ ἡ ἀποικία ἐξεκίνησεν.

Ὅταν ἡ συνοδία διῆλθε ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ Μασσαιχώριον, οἱ κάτοικοι τῆς ἐπαύλεως ἔτρεξαν ν' ἀποχαιρετίσουν τοὺς φίλους ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἔμελλον νὰ χωρισθοῦν καὶ τοὺς ὁποίους, κατὰ τὸ ὀλιγόμηνον αὐτὸ διάστημα τῶν ἐγκαρδίων σχέσεων, ἔμαθαν ν' ἀγαποῦν καὶ νὰ σέβωνται.

Μὲ πολλὴν λύπην πρὸ πάντων ἀπεχωρίσθησαν ἡ Κοραλία, ἡ Μάρθα καὶ ἡ Λίνα. Ἀλλ' ἡ ἀπόφασις τοῦ Βόερ ἦτο ἀμετάκλητος. Εἶχε διατάξῃ, καὶ οὐδεὶς εἰς τὴν οἰκογένειάν του ἐτόλμα ν' ἀντιταχθῇ εἰς τὸν λόγον του.

Μετ' ὀλίγον αἱ βαρεῖαι ἅμαξαι, βραδέως κυλιόμεναι, ἀπεμακρύνθησαν, ἐξηφανίσθησαν μακράν, διευθυνόμεναι πρὸς Βορρᾶν, καὶ δὲν ἐφαίνετο πλέον τὸ λευκὸν μανδήλιον, τὸ ὁποῖον ἡ Μάρθα ἔσειεν ὡς σημεῖον ἀποχαιρετισμοῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

Η ΕΙΣΒΟΛΗ ΤΩΝ ΒΑΡΒΑΡΩΝ.

Ἐξαφνα ἡ μετανάστευσις κατέστη τραγικτική· ὅμοια πρὸς ἀνθρώπους κατοικοῦντας εἰς τὰς ὄχθας ποταμοῦ, ἡσύχου τὴν ἑσπέραν ἀλλ' αἰφνιδίως ἐξογκωθέντος ἀπὸ τὴν τῆξιν τῶν χιόνων, οἱ μεταλλευταὶ κατεπλημμυρήθησαν πανταχόθεν ἀπὸ τὸ φοβερὸν ἐξογκωθὲν ἀνθρώπινον κῦμα. Ἡμέραν τινὰ ὁ Γεράρδος, ὅστις εἶχε κλίσιν εἰς τὴν στατιστικήν, ἐπανῆλθεν ἀπὸ μακρὰν περιοδείαν, βεβαιώνων ὅτι οἱ μετανάσται ἦσαν ὄχι ὀλιγώτεροι τῶν δώδεκα ἢ δεκατριῶν χιλιάδων.

Τὸ πολυτάραχον, θορυβῶδες, ἐπιδρομικὸν τοῦτο πλῆθος εἶχεν ἐγκατασταθῇ καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τοῦ ποταμοῦ· ἡ ἐλαχίστη παρὰ τὰς ὄχθας θέσις ἔγινεν ἀντικείμενον φιλονεικίας μεταξὺ τῶν πρώτων ἐλθόντων καὶ τῶν ἄλλων· ἀταξία, ἀναρχία καὶ σύγχυσις ἐπεκράτει εἰς τὴν αὐτοσχεδιασθεῖσαν ἐκείνην πό-

«Τὸ πλῆθος εἶχεν ἐγκατασταθῇ καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τοῦ ποταμοῦ.»

λιν, ἀποτελουμένην ἀπὸ τυχοδιώκτας ὅλου τοῦ κόσμου. Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἓν σύνθημα ἐδόθη, ἄγνωστον πόθεν, εἰς ἠλεκτρικὸς σπινθὴρ μετέδωκε τὸ πῦρ εἰς ὅλας τὰς ἀπλήστους ἐκείνας φαντασίας

Ὁ συρφετὸς τῶν τυχοδιωκτῶν ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἀνθρώπους χρεωκοπήσαντος κάπου, φυλακισθέντας, ἀπολέσαντας τὰ πολιτικά των δικαιώματα, ἐκφυλισμένους, ἀπὸ ἐκδράσματα παντὸς ἔθνους. Ἡ θολὴ αὐτὴ ὑποστάθμη, ἡ ὁποία ἐσχηματίσθη ἀπὸ τὰ βρωμερώτερα κοινωνικὰ στρώματα τῶν δύο κόσμων, ἓν μόνον κοινὸν γνώρισμα εἶχε· τὴν ζίψαν τοῦ πλούτου, πλούτου ἀποκτωμένου εὐκόλως, χωρὶς κόπον, χωρὶς ὑπομονήν, χωρὶς οἰκονομίαν. Μαῦροι, κίτρινοι, λευκοί, ὅλοι ἐνέμιζον ὅτι ἔφθανε νὰ σκύψουν μόνον διὰ ν' ἀποκτήσουν θησαυρόν !..

Ὁ κ. Μασσαὶ καὶ οἱ φίλοι του, οἵτινες εἶχον ἐξασφαλισθῆ διὰ τοῦ ὑψηλοῦ φραγμοῦ τῶν πασσάλων καὶ ὑπερησπίζοντο ἀπὸ τὸ τάγμα τῶν μαύρων, τὸ ὁποῖον συνεδέετο πρὸς τοὺς κυρίους του μὲ τὸν τριπλοῦν δεσμὸν τῆς πειθαρχίας, τοῦ συμφέροντος καὶ τῆς ἀγάπης, δὲν εἶχον κανένα φόβον περὶ τῆς ἀσφαλείας των. Ἦσαν οἱ πρῶτοι κάτοχοι τοῦ χρυσοφόρου ἐδάφους· τοῦτο ἦτο ἀναντίρρητον· τὸ δικαίωμα δὲ τοῦτο ἦτο σεβαστὸν καὶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους αὐτούς, τοὺς χωρὶς νόμον καὶ πίστιν· ὥστε καμμία ἀφορμὴ δὲν ὑπῆρχε νὰ φοβῶνται, πρὸς τὸ παρόν, ἀφνιδίαν τινὰ προσβολὴν καὶ διαρπαγήν· ἀνάγκη ὅμως ἦτο νὰ προφυλαχθοῦν ἀπὸ τὴν βαθμιαίαν εἰσβολήν. Αἱ ὄχθαι τοῦ ποταμοῦ ἦσαν περιφραγμέναι καὶ ἐφυλλάσσοντο καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη, ἀλλὰ τὸ ρεῦμα τοῦ νεροῦ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ περιφραχθῆ. Ἐδῶ ὁ δρόμος ἦτο ἐλεύθερος εἰς ὅλους, καὶ ἀπὸ τὸ πρωὶ ἕως τὴν ἑσπέραν, ἄνατοι καὶ λέμβοι καὶ μονόξυλα διέσχιζον τὸν ἄλλοτε τόσον ἡσυχον ποταμόν, μὲ ἐπιβάτας πάσης φυλῆς καὶ παντὸς χρώματος· οὗτοι δὲ κατὰ τὴν διάβασίν των ἔρριπτον περίεργα βλέμματα ἐπὶ τῆς χλοηφόρου ἐκτάσεως εἰς τὴν ὁποίαν διεγράφοντο ἐνίοτε τὰ νεανικὰ σώματα τῆς Κοραλίας καὶ τῆς Λίνας· πλησίον αὐτῶν περιεφέρετο ὁ γιγαντιαῖος κέρβερός των, αὐστηρὸς φρουρός, ὑψώνων τοὺς χαυλιόδοντάς του μὲ ἐπιθετικὸς διαθέσεις ὅταν ἔβλεπε πλησιάζοντας ξένους. Ὅλοι δὲ οἱ ὀφθαλμοὶ ἐκεῖνοι, ὁ ὠχρὸς ὀφθαλμὸς τοῦ κατείκου τῶν βορείων κλιμάτων, ὁ πυρώδης ὀφθαλμὸς τοῦ μεσημβρινοῦ, ὁ τριγωνικὸς ὀφθαλμὸς τοῦ Κινέζου, ἔβλεπον μὲ ζηλείαν τὴν θελκτικὴν ἐκείνην ὀπτασίαν τῆς ἡσυχίας, τῆς τάξεως καὶ τῆς χάριτος.

Μόλις οἱ πρῶτοι χρυσοθῆραι ἔστησαν τὰς σκηνάς των πλησίον τοῦ ποταμοῦ, καὶ ἀμέσως ἤνοιξεν ἓν καπηλεῖον· ἦτο τὸ πρῶτον κατάστημα· κατόπιν ἤνοιξεν ἓν καπνοπωλεῖον, ἔπειτα ἓν ᾠδεῖον καφενεῖον. Ποῖα ποτά, ποῖον καπνόν, ποῖον καφέν, καὶ πρὸ πάντων ποῖα ἄσματα ἐπρόσφερον εἰς τοὺς πελάτας των, εὔκολον εἶνε νὰ καταλάβῃ κανείς. Ἐν ᾠ δὲ τὰ παράφωνα ἄσματα καὶ ἡ θορυβώδης ὀρχήστρα ἐξεκώφαινον τὰ ὦτα, τὸ χαρτοπαίγνιον ἔ π α ι ρ ν ε κ' ἔ δ ε ι γ ε.

Συγχρόνως ἡ τιμὴ τῶν πραγμάτων ἀνέβη καταπληκτικῶς· ἐπέρασεν ὁ καιρὸς κατὰ τὸν ὁποῖον ἔφθανε ν' ἀπλώσῃ κανεὶς τὴν χεῖρά του διὰ νὰ ἔχῃ ὅ,τι ἠθελεν ἀφθόνως εἰς τὴν τράπεζάν του. Αἱ δώδεκα χιλιάδες τῶν Βανδάλων, ὅμοιοι πρὸς σύννεφον ἀκρίδων, κατέφαγαν, ἠρήμωσαν, κατέστρεψαν ὅ,τι εὑρέθη ἐμπρός των. Τὰ δένδρα ἀπεγυμνώθησαν, τὸ κυνήγιον ἐξηντλήθη σχεδόν, οἱ ἰχθῦς ἐξηφανίσθησαν. Μερικοὶ κερδοσκόποι συνήθροισαν καὶ ἀποθήκευσαν τὰ ὀλίγα τρόφιμα, τὰ ὁποῖα ἔμειναν, ἢ ἐπῆγαν μακρὰν πρὸς προμήθειαν ὅσων ἔλειπον, καὶ τὰ ἐπώλουν ἀκριβώτατα. Δύο ἢ τρεῖς μὲ μορφὴν πανοῦργον, μὲ γρυπὴν μύτην, μὲ βλέμματα πονηρὰ καὶ ὕποπτα, ἀνεφάνησαν ἤδη πρώτης τάξεις βιομήχανοι ὡς πρὸς τὴν τέχνην τοῦ νὰ ἑλκύουν ὅλα τὰ χρήματα τὰ ὁποῖα ἐκυκλοφόρουν εἰς τὰ πέριξ Οἱ μεταναστάται τοὺς ἐπεριφρόνουν καὶ τοὺς ἀπεστρέφοντο, ἀλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον, τὰ ὀλίγα νομίσματα τὰ ὁποῖα ἔφερον μαζί των, τὰ ψήγματα τοῦ χρυσοῦ τὰ ὁποῖα εἶχον εὕρῃ, καὶ ἡ χρυσῆ κόνις τὴν ὁποίαν ἐψιλοκοσκίνιζαν, διηυθύνοντο πρὸς τὸ ἐ μ π ο ρ ι κ ὸ ν. Καὶ ἱδρύθη ἡ ἀπαραίτητος ἀ γ ο ρ ά. Τὰ ὑφάσματα καὶ τὰ διάφορα στολίδια, τὰ ὁποῖα τίς οἶδε πῶς κατήντησαν ἐκεῖ, ἐγέννησαν ὄνειρα φιλαρεσκείας εἰς τὰς μαύρας πυκνομάλλους κεφαλάς. Ἡ Μία-Μία, ἡ Μποῦ - μποῦ, ἐζήτουν ἀπὸ τὴν ἀκυρὰ Λεγκὲ» τὴν ἄδειαν νὰ κάμουν ἓνα π ε ρ ί π α τ ο ἕ ω ς ε ἰ ς τὰ μαγαζιά.

Αἱ οἰκονομίαι των, τὰς ὁποίας εἶχαν κρυμμένας εἰς κάποιαν γωνίαν τοῦ δωματίου, ἔφθασαν μετ' ὀλίγον εἰς τὰς ἀρπακτικὰς χεῖρας τοῦ ἐμπόρου καὶ ἀντ' αὐτῶν ἔλαβον τὰ παραδοξότερα ψώνια, ὑφάσματα μὲ τὰ πλέον κτυπητὰ χρώματα, μὲ τὰ ὁποῖα ἐστόλισαν τὰ ἀφρικανικά των σώματα. Ἀλλὰ καὶ οἱ ἄνδρες δὲν ἔμειναν ὀπίσω· ὁ φίλος μας Ζοῦμπος ἠγόρασεν ἓν λευκὸν φ ω κ ό λ, τὸ ὁποῖον ἐπὶ τοῦ μαύρου λαιμοῦ του ὡμοίαζε μὲ ἀργυροῦν περιλαίμιον εἰς τὸν λαιμὸν μαύρου σκύλου. Ὁ Μπολόλος πάλιν ἠγόρασεν ἓν ὑ ψ η λ ό ν, διὰ τὸ ὁποῖον ἦτο πολὺ ὑπερήφανος.

Ὁ Μάλφης, ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ἐμπορικοῦ διὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴν μαύρην πελατείαν του, ἤνοιξε καὶ αἴθουσαν χοροῦ, ἐπρόσθεσε δὲ καὶ μικρὸν θέατρον, ὅπου ἕκαστος μαῦρος εἶχε τὸ δικαίωμα ν' ἀναβῇ καὶ νὰ δείξῃ τὴν τέχνην του εἰς τὸ ἐκλεκτὸν ἀκροατήριον.

Ἡ μανία αὕτη τῆς πολυτελείας καὶ τῶν διασκεδάσεων ἐτάραξαν πολὺ τὴν πειθαρχίαν τῶν ὑπηρετῶν καὶ τῶν ὑκαλλήλων τοῦ μεταλλείου, ἀλλ' ὅταν εἰς ὅλα αὐτὰ ἦλθε καὶ τὸ ποτόν, τότε ὁ κ. Μασσοὶ ἤρχισε ν' ἀνυσυχῇ σπουδαίως.

Ὁ κ. Μασσαὶ εἶχεν ἀπαγορεύσῃ αὐστηρότατα τὴν χρῆσιν τῶν ποτῶν. Οἱ Ματαβέλοι, οἱ ὁποῖοι ἄλλοτε εἶχον αἰσθανθῆ τὰς ἀξιοθρηνήτους τέρψεις τῆς φιάλης, ἀφ' ὅτου ἦλθαν ἀπὸ τὸ χωρίον των διὰ νὰ ἐργασθοῦν εἰς τὸ χρυσωρυχεῖον, ἔπινον μόνον νερὸν καὶ γάλα· ἀλλὰ μόλις τὸ ὀλεθριον ποτὸν ἐνεφανίσθη εἰς τὸ παράπηγμα τοῦ Μάλφη, καὶ εὐθὺς ἤρχισε πάλιν ἡ παλαιὰ ἱστορία. Φωναί, δάκρυα, φιλονεικίαι, συγκρούσεις ἠκούοντο καθ' ἑκάστην Ὁ Μπολόλος ἔδερε καὶ πάλιν τὴν Μία - Μία, ἡ δὲ Μία Μία δὲν ἐδίστασε νὰ ξυλοφορτώνῃ τὸν Χε - Χέ. Ἡ ἐργασία ἐσκόνταπτεν· οἱ ἐργάται δὲν ἦσαν τακτικοὶ εἰς τὸ ἔργον των !

Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον συνέβη καὶ ἄλλο τί.

Ἡμέραν τινά, ἐν ᾧ ἡ Κοραλία καὶ ἡ Λίνα ἦσαν εἰς τὸ λιβάδιον ἀπησχολημέναι εἰς τὸ χειροτέχνημά των, ἐπλησίασε πρὸς αὐτὰς μία πτωχή, ἄγνωστος, ἐλεεινὴ καὶ ἀξιοδάκρυτος, μὲ δύο μικρὰ κρατοῦντα αὐτὴν ἀπὸ τὸ φόρεμά της καὶ μὲ ἓν βρέφος εἰς τὴν ἀγκάλην της. Ἡῶς κατώρθωσε νὰ περάσῃ τὸν φράκτην ἔμεινεν ἀνεξήγητον, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκφρασθῇ εἰς καμμίαν γλῶσσαν ἀπὸ ἐκείνας τὰς ὁποίας ἐνόουν αἱ δύο κόραι· ἀλλ' ἐνόησαν, καὶ χωρὶς νὰ τὸ ἐξηγήσῃ, ὅτι ἡ ταλαίπωρος ἦτο ἐντελῶς ἐξηντλημένη, καὶ ὅτι τὰ μικρὰ ἐπείνων φοβερά. Συγκινηθεῖσαι βαθέως, ὡδήγησαν τὴν μητέρα καὶ τὰ παιδία εἰς τὴν Μαγαρόναν, μεθ' ὅλας τὰς διαμορτυρήσεις καὶ τὰ περιφρονητικὰ φυσήματα τοῦ Γολιάθ, ὅστις δὲν ἐσχημάτισε καλὴν ἰδέαν περὶ τῆς ἐπισκεπτρίας. Αἱ δύο νεάνιδες ἔδωκαν δυναμωτικὰ εἰς τὴν μητέρα, τροφὴν εἰς τὰ παιδία καὶ ἐκαθάρισαν αὐτὰ ἐν μέρει.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἤρχισεν ἡ παρέλασις τῶν δυστυχῶν. Ἀπὸ τὴν αὐτὴν ἕως τὴν ἑσπέραν, ἡ μικρὰ θύρα ἐπολιορκεῖτο ἀπὸ ἀνθρώπους παντὸς εἴδους, πάσης ἡλικίας, παντὸς τόπου. Ὅλοι ἦσαν βεβαίως ἐνδεεῖς, καὶ θὰ ἦτο πολὺ εὐχάριστον νὰ τοὺς βοηθήσῃ κανείς. Ἀλλὰ πῶς νὰ βοηθήσουν ὅλον ἐκεῖνο τὸ στίφος; Καὶ μόνον ψωμὶ ἂν ἐζήτουν, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ δώσουν εἰς ὅλους. Ἀλλ' οὔτοι ἤθελον πᾶν ὅ,τι τοῖς ἔλειπεν, ὅ,τι ἡ φιλοπονία καὶ ἡ τάξις εἶχαν φέρῃ εἰς τὴν εὐτυχῆ ἐκείνην κατοικίαν. Πέριξ τῶν ἄλλοτε τόσον ἡσύχων ἐκείνων ὀχθῶν, ἠκούετο τώρα ἀδιάκοπος θόρυβος στεναγμῶν, δακρύων, χονδροειδῶν λόγων.

Ἀλλ' ἡ τοιαύτη κατάστασις ἦτο ἀνυπόφορος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'

ΑΝΑΓΚΗ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΕΩΣ

Αἱ ἐνοχλήσεις αὗται εἶχαν γίνῃ τόσον σοβαραὶ ὥστε ὁ κ. Μασσαὶ ἐσκέπτετο σοβαρῶς ν' ἀποστείλῃ τὴν Κυρίαν Μασσαὶ καὶ τὰς δύο νεάνιδας, προσωρινῶς; τούλάχιστον, εἰς τὸ Βελγοκοῦτον, ὅτε ὁ Χαρδουῆνος, τὸν ὁποῖον εἶχαν νὰ ἴδουν δεκαπέντε ἡμέρας, ἦλθε μίαν πρωΐαν διὰ ν' ἀποχαιρετίσῃ τοὺς φίλους του.

Συμφωνία ἐπιφωνήσεων ἠκούσθη ἀμέσως :

— Πῶς ; ἀναχωρεῖτε ;... Θὰ λείψετε πολύ ;... Φεύγετε διὰ πάντα ;... Ἐπιστρέφετε εἰς τὴν Γαλλίαν ;

—Ὄχι, δὲν ἐπιστρέφω ἀκόμη εἰς τὴν πατρίδα μας, ἀπήντησεν ὁ Χαρδουῆνος· θὰ ἐπιχειρήσω μίαν ἐκδρομὴν εἰς τὸ ἐσωτερικόν, ὅπου εὑρίσκονται πολὺ περίεργα ἐρείπια, ὅπως μὲ διεβεβαίωσαν ἐντόπιοι μαῦροι· ἂν κρίνω ἀπὸ τοὺς λόγους των, φαίνεται ὅτι τὰ ἐρείπια αὐτὰ εἶνε ἐποχῆς παλαιοτέρας ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ πύργου, καὶ ἐπειδὴ θέλω νὰ τὰ μελετήσω διὰ τὸ σύγγραμμά μου περὶ τῶν φοινικικῶν ἀρχαιοτήτων, ἀναχωρῶ μὲ τὸν Ἀχμὲτ καὶ τὸν Φάνορα.

— Θὰ λείψετε πολύ : ἠρώτησεν ὁ κ. Μασσοί.

—Ἕνα μῆνα ἢ ἓξ ἑβδομάδας, ὑποθέτω.

— Ὁ κ. Χερδουῆνος δὲν μᾶς εἶδε, νομίζω, ἐπρόσθεσεν ἡ κυρία Μασσαί, ἀφ' ὅτου ἐπεριεκυκλώθημεν ἀπὸ τόσους ἐνοχλητικοὺς γείτονας.

— Εἰπέτε καλλίτερα ἀπὸ αὐτὴν τὴν ὀρδὴν τῶν ληστῶν! ἀνέκραξεν ἐντόνως ὁ Ἐρρίκος. Ἄλλο ὄνομα δὲν τοὺς πρέπει.

— Ἕως τώρα δὲν ἐπεχείρησαν τίποτε ἐναντίον μας, ἐξηκολούθησεν ἡ κυρία Μασσαί· οἱ δυστυχεῖς, προσπαθοῦν μάλιστα νὰ μᾶς δειχνύουν, ὅπως εἰμποροῦν, καὶ κάποιον σεβασμόν· ἀλλ' ὁμολογῶ ὅτι ἀποστρέφομαι τὴν γειτονίαν των διὰ τὰς δύο μου κόρας...

Χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ, ἡ κυρία Μασσαὶ ἀπέκτησεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὴν συνήθειαν νὰ λέγῃ καὶ τὴν Λίναν κόρην της, ὅπως καὶ τὴν Κοραλίαν.

— Τόσον ὥστε, εἶπε δακκύψας ὁ κ. Μασσαί, σκεπτόμεθα σοβαρῶς νὰ στείλωμεν μακρὰν ἀπ' ἐδῶ τὰς κυρίας, ἕως ὅτου διορθωθοῦν τὰ πράγματα.

— Ἀλλ' αὐτὸ εἶνε φοβερόν ! ἀνέκραξεν ἡ κυρία Μασσαὶ μὲ δακρυσμένους ὀφθαλμούς .. Νὰ σᾶς ἀφήσωμεν ! . . Νὰ φύγωμεν μόναι τόσον μακράν !.. Νὰ μὴν εἰξεύρωμεν τί γίνεσθε μέσα εἰς αὐτὸ τὸ ἀνθρώπινον κατακκάθισμα !.. Ὄχι, ὄχι· ἂς μείνωμεν μαζί, σᾶς ἐξορκίζω, Μὴ τὸ σκέπτεσθε κἂν νὰ μᾶς ἐξορίσετε μακράν σας !... Καὶ μόνον ποῦ τὸ συλλογίζομαι μὲ πιάνει φρίκη! Ἢ ὅλοι ν' ἀναχωρήσωμεν, ἢ ὅλοι νὰ μείνωμεν !..

[Ἕπεται συνέχεια.]

ΑΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ

Η ΤΑΣΩ ΜΕ ΤΗΝ ΑΣΠΡΟΥΛΑ

[Διήγημα ἐπαινεθὲν εἰς τὸν Ἔκτακτον Διαγωνισμόν.(*)]

Ἐκεῖ 'στὴ ράχη τ' ἀνθοσπαρμένου τοῦ βουνοῦ, ἡ Τασὼ μὲ τὴν Ἀσπρούλα καίζουνε τὰ καθημερινά τους τὰ παιχνίδια. Εἶνε δυὸ μικρὰ βλαστάρια, ποῦ μυρίζουνε ἀκόμα τῆς μάνας τους τὸ γάλα, καὶ εἶνε τρυφερὰ σὰν τὸ χορτάρι τοῦ βουνοῦ.

Ἡ Τασώ, ἡ παιδούλα μὲ τὰ ὀλόξανθα μαλλιά, ποῦ λαμπυρίζουν σὰν χρυσάφι μές' 'στοῦ ἥλιου τὲς ἀχτίδες, μὲ τὰ μεγάλα μάτια τ' ἀμυγδαλωτά, καὶ ἡ Ἀσπρούλα τὸ μικρὸ ἀρνάκι, τοῦ Χιονιᾶ παιδί, μὲ τὸ μουτράκι τῶμορφο καὶ τὴν φωνίτσα τὴ γλυκειά, τρέχανε πάλι ἀπὸ τὸ πρωὶ τρελλά, τρελλά, καὶ καίζανε τὰ καθημερινά τους τὰ παιχνίδια.

Παίζανε ἀκούραστα, μὲ γέλια καὶ χαρές. Μήπως καὶ τ' ἀγγελάκια ἀποστάζουνε ποτέ ;

Τὸ ρυάκι στέκεται καὶ τοὺς ἀκολουθάει 'στὰ παιχνίδια τους, τὰ πουλάκια τραγουδοῦν μαζί τους, κι' ἡ τριανταφυλλένια πλᾶσι τὰ κτιμαρώνει ἀδιάκοπα.

Μὰ ἦρθε καιρὸς· ἦρθε καιρὸς ποῦ ζούλεψε τὰ παιχνιδιαρικα μικρά, καὶ τὴ χαρά, τὴν εὐτυχία τὴν ἀτελείωτη νὰ σταματίσῃ θέλησε ὁ φθονερός.

Περαμονὴ τ' ἄϊ Βασίλη.

Ὄξω βοΐζει ὁ βορριᾶς, καὶ μὲς' 'στὸ σπίτι ἡ Τασὼ μὲ τὸ μπαμπᾶ καὶ τὴ μανούλα τρῶν 'στὸ καθάριο τὸ τραπέζι, εὐτυχισμένοι, γελαστοί.

—Καὶ τοῦ χρόνου, γυναῖκα, καὶ τοῦ χρόνου, Τασώ· ἐλᾶτε νὰ σᾶς φιλήσω· εἶν' αὔριο Πρωτοχρονιά.. Μὰ 'στὴν καϊμένη τὴν Ἀσπρούλα δὲ λέω «καὶ τοῦ χρόνου», γιατὶ τὸ πρωὶ 'στὸ λαιμουδάκι της θὰ βάλωμε τὴν κόκκινη κορδέλα! Τόσον καιρὸ τὴ θρέψαμε γιὰ νὰ τὴ φᾶμε αὔριο !— Εἶπ' ὁ μπαμπᾶς κ' ἀρχίνησε νὰ λέῃ ἄλλα λόγια· μὰ δὲν ἐκύτταξε καὶ τῆς Τασώς του τὴ θωριά.

Τὸ χρῶμα τὸ κατάχλωμο, ποῦ περιχύθηκε 'στ' ἀθῶο προσωπάκι καὶ τὰ δουρκωμένα μάτια, ὄχι, δὲν τὰ κύτταξε· γιατ' ἂν τὰ κύτταζε αὐτά, ποτέ, ποτὲ δὲν θὰ τολμοῦσε γιὰ νὰ πῇ, τὴ κόκκινη κορδέλα τῆς Ἀσπρούλας !

Πέρασε λίγη ὥρα καὶ πᾶν νὰ κοιμηθοῦν.

Νὰ κοιμηθῇ καὶ ἡ Ἀσπρούλα τὴν τευλευταία τὴν θραδυά!

Καὶ ἡ Τασώ, 'στὸ κρεβατάκι τὸ πουπουλένιο τὸ μικρό, τὸ μάτι δὲν τὸ κλεῖ καὶ συλλογίζεται ἐκείνη ! ἐκείνη ποῦ γιὰ πάντα θὰ χαθῇ.

Δὲ θὰ παίζουνε πιὰ 'στὸ κρυσταλλένιο τὸ ρυάκι, καὶ δὲ θὰ τρέχουνε ὁλημερῆς 'στὴ ράχη τοῦ βουνοῦ, καὶ ἡ καρδούλα της σπαράζει ὄντας τὸ στοχάζεται, καὶ τὸ προσκέφαλο μουσκεύει ἀπ' τὰ δάκρυα !

Μὰ δὲν βαστᾷ· σηκώνεται ξυπόλυτη, μὲ τὸ πουκκιμισάκι ὡς τὰ γόνατα, καὶ κατεβαίνει κάτω. Θὰ πάρῃ τὴν Ἀσπρούλα καὶ θὰ φύγῃ· μακρυά· ἐλεύθερα καὶ ἄφοβα θὰ ζήσουνε.

Καὶ τὴ μανούλα ; τὸ μπαμπᾶ ;

Ὤ! δὲν τοὺς συλλογίζεται· νὰ σώσῃ τὴν Ἀσπρούλα· νά ! ἐτέλειωσε !

Ὄξω σφυρίζει ὁ βορριᾶς, καὶ ἀσπρίζει ἀπ' τὸ χιόνι ὅλ' ἡ γῆ.

—Ἔλα, Ἀσπρούλα μου, ἐσύ, δὲ θά σε σφάξουνε· ποτέ !

Καὶ φεύγουν ἔξω, 'στὴν ἀντάρα, 'στὸ κακό.

★

Ντὶν - ντάν ! Ντὶν - ντάν ! βαροῦνε ἡ καμπάνες κάτω τοῦ χωριοῦ καὶ τὴ Τασὼ γυρεύει ἡ μανούλα της 'στὴν ἐκλησιά νὰ πᾶνε· μὰ τοῦ κάκου !

Γοργὰ τρέχουν 'στὸ σπίτι γύρω τὸ μικρό, καὶ ἡ Τασὼ δὲν εἶνε, χάθηκε. Καὶ βγαίνουν ὄξω καὶ φωνάζουνε παντοῦ, καὶ ξάφνου ἕνα μπέε ! ἀκοῦνε κάτω, κάτω μακρυά· τῆς ἀδελφῆς τῆς κόρης τους τὸ βέλασμα γνωρίσανε, καὶ τρέχουν, τρέχουν νὰ τὴ βροῦν.

Πεσμένη χάμω ἡ Τασώ τους ἤτανε, καὶ ἡ Ἀσπρούλα δίπλα τὴν ἐζέσταινε μὲ τὸν ἀνεσασμό της τὸν ἀδελφικό !

Τρεῖς μέρες ἄρρωστη βαρειά, καὶ δέκα 'στὸ κρεβάτι ἡ κόρη τυραννιοῦνταν ἡ ὁλόχαρη· καὶ μέσ' 'στὰ παραμιλητά, σιγὰ λαλεῖ: —«Ἀσπρούλα, ἔλα πᾶμε, θὰ σὲ σφάξουνε ! —»

Μὰ ἔννοια σου, ξανθούλα μου, σώπα ἐσύ, καὶ τὴν Ἀσπρούλα πάντα σου μαζί, μαζί σου θὰ τὴν ἔχῃς, γιατί σ' ἔσωσε.

ΝΙΚΟΣ Κ. ΒΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

(*) Ἴδε φυλλ. 20, σελ. 174.

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΚΑΛΛΙΓΡΑΦΙΑΣ.

Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ διαγωνισθοῦν, πρέπει νά μου στείλουν μίαν σελίδα, γραμμένην ἰδιοχείρως.

Ἀ π α ρ α ί τ η τ ο ν ε ἶ ν ε ν ὰ σ η μ ε ι ώ σ ο υ ν κ α ὶ τ ὴ ν ἡ λ ι κ ί α ν τ ῶ ν· διότι θὰ πονεμηθοῦν δύο Βραβεῖα, τὸ ἓν εἰς τὴν Μικρὰν Τάξιν, καὶ τὸ ἄλλο εἰς τὴν Μεγάλην. Εἰς τὴν Μικρὰν Τάξιν θὰ συναγωνισθοῦν οἱ ἔχοντες ἡλικίαν μέχρι 1 3 ἐ τ ῶ ν· εἰς δὲ τὴν Μεγάλην, οἱ ἀπὸ 1 4 ἐ τ ῶ ν κ α ὶ ἄ ν ω.

Μικρὸν δεῖγμα τῶν βραβευθησομένων σελίδων θὰ δημοσιευθῇ π α ν ο μ ο ι ο τ ύ π ω ς, διὰ φωτογραφίας, μὲ τὸ ὄνομα ἢ τὸ ψευδώνυμον τοῦ γράψαντος. Διὰ τοῦτο εἶνε ἀνάγκη νὰ γράψετε μὲ πολὺ μ α ῦ ρ ο ν μελάνι ἐπάνω εἰς πολὺ ἄ σ π ρ ο ν χαρτί· ἀλλέως ἡ σελὶς δὲν φωτογραφεῖται.

Ἡ γραφὴ πρέπει νὰ εἶνε σ υ ν ή - θ η ς, δηλαδὴ τὸ μέγεθος καὶ τὸ εἶδος τῶν γραμμάτων τὸ κοινόν. Πολὺ μεγάλα γράμματα, ἢ πολὺ μικρά, ἢ κεφαλαῖα, ἢ τοῦ τύπου, ἢ γοτθικά, ἢ στραβὰ κτλ. ἀποκλείονται. Ἐπίσης ἀποκλείονται καὶ τὰ κοσμήματα.

Εἰς τὴν σελίδα σας εἰμπορεῖτε νὰ γράψετε ἢ νὰ ντιγράψετε ὅ,τι θέλετε. Ἐπίσης δὲν ὁρίζεται τὸ μέγεθός της· καλὸν ὅμως εἶνε νὰ μὴν ὑπερβαίνῃ τὸ μέγεθος μιᾶς σελίδος τῆς Διαπλάσεως.

Βραβεῖα θὰ πονεμηθοῦν τὰ ὡρισμένα διὰ πάντας τοὺς Μικροὺς Διαγωνισμούς, τὰ ὁποῖα βλέπετε εἰς τὸ Ϛ' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ (φυλ. 1—2, σελ. 13.)

Δέχομαι σελίδας καλλιγραφίας μέχρι τῆς 15 Ἰουλίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΤΟ ΓΥΜΝΑΣΜΕΝΟ ΨΑΡΙ

πὸ ὅλα ὅσα ἤκουσεν ἡ ἀνέγνωσε περὶ τῆς Παγκοσμίου Ἐκθέσεως ὁ μικρὸς Πίπης, τὴν μεγαλητέραν ἐντύπωσιν τοῦ ἔκαμεν ἕνα γυμνασμένο ψάρι, διὰ τὸ ὁποῖον τοῦ ὡμίλησεν ὁ ἐξάδελφός του, ἐπιστρέψας κατ' αὐτὰς ἀπὸ τὸ Παρίσι.

— Μὰ δὲν ἠξεύρετε τί εἶνε! λέγει κατενθουσιασμένος εἰς τὸ τραπέζι. Τὸ ὄγδοον θαῦμα τοῦ κόσμου, σᾶς βεβκιῶ! Φαντασθῆτε ἕνα ψάρι τόσῳ καλὰ γυμνασμένον, ποῦ νὰ ζῇ ἔξω 'στὸν ἀέρα, ὅπως ζῇ καὶ 'στὸ νερό, νὰ φυρίζῃ, νὰ πηδᾷ, νὰ χορεύῃ, νὰ περιπατῇ ὄρθιο μὲ τὴν οὐρά, νὰ κάμνῃ ἕνα σωρὸ παιγνίδια καὶ γυμνάσια, σὰν σκύλος ἢ σὰν μαϊμοῦ. Ὁ σιδηρόδρομος πού μου εἶπαν ὅτι θὰ γίνῃ ὡς τὴ Σελήνη, δὲν θὰ εἶνε τίποτε μπροστὰ 'ς αὐτὸ τὸ ψάρι. Μόνον γι' αὐτὸ ἀξίζει νὰ ὑπάγῃ κανεὶς εἰς τὸ Παρίσι!

— Καὶ τί ψάρι νὰ εἶνε ἄρά γε; ἐρωτᾷ ἡ μικρὰ Ἑλένη, ἡ ὁποία ἤρχισε νὰ τὸ πιστεύῃ.

Ὁ Πίπης, ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμόν του, δὲν εἶχε φροντίσῃ νὰ μάθῃ καὶ τὸ εἶδος τοῦ θαυμασίου αὐτοῦ ψαριοῦ. Ἐπειδὴ ὅμως θέλει νὰ φαίνεται ὅτι τὰ ξεύρει ὅλα, ἐνεπνεύσθη προχείρως ἀπὸ τὸ φαγητὸν ποῦ ἔτρωγαν ἐκείνην τὴν ἡμέραν, καὶ ἀπήντησεν ἐν πεποιθήσει:

— Μαγιάτικο!

— Ὄχι δά, ἀπαντᾷ ὁ Πετράκης, ὁ μεγαλήτερος ἀδελφός. Ἐγὼ τὸ ξεύρω καλλίτερα. Εἶνε ψάρι ἀπριλιάτικο, ἢ ἂν θέλετε καλλίτερα... π ρ ω τ α π ρ ι λ ι ά τ ι κ ο!

Οἱ ἄλλοι ἐγέλασαν ἐν χορῷ. Ὁ Πίπης ἐξεπλάγη, καὶ τὸ πηροῦνί του ἐσταμάτησε διὰ πολλὴν ὥραν εἰς τὴν μέσην τοῦ δρόμου, ἀπὸ τὸ πιάτον ἕως τὸ ὀλάνοιχτον στόμα του... Τὸν ψεύταρο τὸν ἐξάδελφο! Ἄφησέ τον καὶ θὰ ἰδῇ!..

ΗΜΕΡΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗ

«Ἀγαπητέ μου Γιάγκο,

«Τὸ ἀπόγευμα θὰ πᾶμε ὅλοι 'στὴν Κηφισσιά. Ὁ Ἀριστείδης, ἡ Κάκια, ἡ Φιφή, ὁ Γεῶργος καὶ ἐγώ. Θὰ εἶνε ἀκόμη καὶ τὰ ἐξαδέλφια μας, ὁ Μιχαλάκης, ὁ Κῶτσος καὶ ἡ Οὐρανία. Ἂν θέλῃς νὰ καταιβῇς καὶ σὺ καὶ νὰ μας περιμένῃς εἰς τὴ βίλλα...ὦ, τί ὡραῖα ποὺ θὰ περάσωμε κάτω 'στὸν κῆπο! Θὰ καταιβῇς, ναί;

«Ἕνα φιλί.

«Ἀνδρέας.»

Αὐτὸ τὸ γραμματάκι ἔλαβεν ὁ Γιάγκος τὸ πρωὶ τοῦ Σαββάτου. Τὸ ἀπόγευμα, οἱ γονεῖς του ἐπρόκειτο νὰ καταιβοῦν εἰς τὸ Φάληρον, καὶ θὰ τὸν ἔπερναν μαζί των. Ἀλλ' ὁ Ἀνδρέας τώρα τοῦ ἐχαλοῦσεν αὐτὸ τὸ σχέδιον. Ἐδοκίμασε νὰ πείσῃ τοὺς γονεῖς του νὰ προτιμήσουν τὴν Κηφισσιάν, ἀντὶ τοῦ Φαλήρου, ἀλλὰ δὲν τὰ κατώρθωσε. Κοὶ ὅμως αὐτὸς ἤθελε νὰ καταιβῇ εἰς τὴν Κηφησσιάν. Θὰ ἐπερνοῦσε τόσον ὡραῖα μὲ τὰ ἐξαδέλφια του εἰς τὸν κῆπον τῆς βίλλας! Ἕνα, δύο, τρία... ἐννέα παιδιὰ θὰ ἦσαν μαζευμένα. Κόσμον ἠμποροῦσαν νὰ χαλάσουν. Καὶ τοῦ Γιάγκου τοῦ ἀρέσει πολὺ ἡ καλὴ συντροφιά... Τί νὰ κάμῃ; Πῶς νὰ ὑπάγῃ; Μόνος του; ἀδύνατον! Μὲ τὴν ὑπηρέτριαν; Οἱ γονεῖς του δὲν την ἐνεπιστεύοντο. Μὲ τὴν γιαγιά του;... Ὤ, καὶ νὰ ἤθελε ἡ γιαγιά!.. Καὶ την παρακαλεῖ, τὴν παρακαλεῖ τόσον θερμά, ὥστε ἡ γιαγιὰ ἐνδίδει καὶ ἀποφασίζει νὰ κάμῃ τὸ ταξειδάκι δι' ἀγάπην τοῦ ἐγγόνου της.

Τώρα ὁ Γιάγκος εἶνε τόσον εὐτυχής, ὅσον καὶ ἀνήσυχος. Ἀπὸ τὴν χαράν του, ἀπὸ τὴν βίαν του, δὲν ἔχει ὄρεξιν οὔτε νὰ φάγῃ, καὶ ἀπὸ τὰς δύο ξεκουνᾷ τὴν γιαγιάν του καὶ πηγαίνουν εἰς τὸν σιδηρόδρομον.

Κανεὶς εἰς τὸν Σταθμόν.

— Φαίνεται ὅτι θὰ καταιβοῦν ἀργότερα, λέγει ὁ Γιάγκος· δὲν πειράζει ὅμως· καλλίτερα νὰ πᾶμε 'μεῖς πρῶτα γιὰ νὰ τους ὑποδεχθοῦμε.

Ἡ γιαγιὰ τὸ εὑρίσκει αὐτὸ σωστόν, καὶ ἐμβαίνουν εἰς τὸ βαγόνι.

Τώρα εἶνε εἰς τὴν Κηφισσιάν, εἰς τὸν κῆπον τῆς βίλλας, καὶ περιμένουν. Ἡ γιαγιὰ κάθηται, καὶ ὁ Γιάγκος κοντά της, κυττάζει πέρα, διὰ νὰ τους ἰδῇ νὰ φανοῦν.

Κανεὶς δὲν φαίνεται ὅμως. Ποῦ εἶνε; Διατί δὲν ἔρχονται;

Περνᾷ μιὰ ὥρα, δυὸ ὧρες, τρεῖς ὧρες, τέσσερες ὧρες! Ἐβράδυασε σχεδόν, καὶ κανεὶς δὲν ἐφάνη ἀκόμη! Ὁ Γιάγκος ἀπελπίζεται... Δὲν θὰ ἔλθουν πειά. Ὡραῖα ὅμως! νὰ εἴδουν τὸν λόγον τους, καὶ ἔπειτα νὰ μὴν ἔρχωνται!..

Ὁ Γιάγκος εἶνε καταθυμωμένος. Ἔχασεν ἔτσι ὅλον του τὸ ἀπόγευμα. Καὶ μόνον ἡ ἰδέα μήπως τὰ ἐξαδέλφια του ἔπαθαν τίποτε, μεταβάλλει τὸν θυμόν του εἰς ἀνησυχίαν, εἰς μελαγχολίαν...

— Πᾶμε, γιαγιά!

Ἐπιστρέφουν πάλιν μὲ τὸν σιδηρόδρομον. Δὲν ἠξεύρουν πῶς νὰ ἐξηγήσουν τὸ πρᾶγμα. Μήπως ἔπαθαν τίποτε, ἀλήθεια, τὰ καϊμένα τὰ παιδιά; Ἢ μὴν ἄλλαξαν γνώμην ἔξαφνα; Ἀλλ' ἂν ἦταν αὐτό, δὲν ἔπρεπε νὰ εἰδοποιήσουν τὸν Γιάγκον, νὰ μὴν ὑπάγῃ νά τους περιμένῃ ἄδικα;

Τὸ αἴνιγμα ἐξηγήθη, μόλις ἔφθασαν εἰς τὰς Ἀθήνας. Εἰς τὸν σταθμὸν ἐπερίμεναν ἐν σώματι ὅλα τὰ ἐξαδέλφια τοῦ Γιάγκου.

— Μπράβο σας! τοὺς φωνάζει.

Ἀλλὰ δὲν τον ἀφῆκαν ν' τελειώσῃ.

—Ἔ! ἔ! ἔ! καὶ τοῦ χρόνου! καὶ τοῦ χρόνου! τοῦ ψάλλουν ὅλα μαζί.

Καὶ ἦτο ὡς μία μικρὰ διαδήλωσις, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὁ Γιάγκος τὰ χάνει.

—Μὰ τί εἶνε; τί τρέχει;

— Πρωταπριλιά!

Ὁ Γιάγκος κτυπᾷ τὸ μέτωπόν του. Ἦτο ἡ πρώτη φορὰ εἰς τὴν ζωήν του, πού του ἔκαμαν πρωταπριλιάν, καὶ δι' αὐτὸ ἔπεσεν εἰς τὴν παγίδα. Ἀλλ' ὀρκίζεται ὅτι δὲν θὰ την ξαναπάθῃ. Τουλάχιστον δὲν θὰ πιστεύῃ ποτὲ ἐπιστολήν, ἂν δὲν ἰδῇ πρῶτα τὴν χρονολογίαν.

Ἐν ᾧ ἐπιστρέφουν, συνομιλοῦντες φαιδρῶς, ὁ Γιάγκος λέγει:

— Σὰν νὰ μὴ μου ἔφθασαν αὐτά, ἔχω σήμερα καὶ μιὰ ἄλλη στενοχώρια...

— Τί τρέχει πάλι;

— Νά, τὸ μεσημέρι ἔλαβα τὴ «Διάπλασι», καὶ εἶδα ὅτι ἐχάθη ὁ «Ἔγγονος Αὐτοκράτορος.»

Νέα γέλια, νέα διαδήλωσις, νέα ἔκπληξις.

— Μὰ καὶ αὐτὸ τὸ ἐπίστευσες; καὶ αὐτό;

— Μὰ καὶ αὐτὸ ἦταν πρωταπριλιά;!

Ὁ Γιάγκος τώρα συμπληρόνει τὸν ὅρκον του. Ὄχι μόνον ἐπιστολήν, ἀλλὰ καὶ φύλλον δὲν θὰ πιστεύῃ ποτέ, ἂν δὲν ἰδῇ πρῶτα τὴν χρονολογίαν!

ΤΑ ΒΑΓΙΑ

Ὁ Μῆτρος καὶ ἡ Κρουσταλλένια, ἀδελφάκια, γυρίζουν ἀπὸ τὴν ἐκλησοίαν, μὲ τὰ βάγια 'στὸ χέρι.

— Τί δροσερά ποῦ εἶνε καὶ τί εὔμορφα ποῦ μυρίζουν! λέγει ὁ Μῆτρος· Στὸν κῆπο ποτὲ δὲν εἶδα τέτοια βάγια.

— Ἀλήθεια, λέγει ἡ Κρουσταλλένια. Μὰ ξεύρεις τί θὰ εἶνε, καϊμένε;

— Τί;

— Θά τα ποτίζουν μὲ ἁγιασμό!

ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΑΥΓΑ.

Τὰς παραμονὰς τοῦ Πάσχα, ὁ μικρὸς Κουφιοκεφαλάκης ἔβλεπεν εἰς τὰ παντοπωλεῖα καὶ εἰς τὰ λαχανοπωλεῖα κόκκινα αὐγὰ μέσα εἰς καλαθάκια συρματένια.

Ὁ μικρὸς Κουφιοκεφαλάκης, ὁ ὁποῖος, καθὼς ἠξεύρετε, δὲν φημίζεται ἐπὶ εὐφυΐᾳ, λαμβάνει ἀπὸ αὐτὸ ἀφορμὴν νὰ κάμῃ ζωηρὰ παράπονα εἰς τὴν μαγείρισσαν:

— Μὰ τί κατάστασις εἶνε αὐτή! τῆς λέγει· ὅλῳ ἄσπρα αὐγὰ ἐσὺ θά μας κάμνῃς;

— Ἄσπρα; Ἀμὲ τί τα ἠθέλατε; Πράσινα, κίτρινα, κόκκινα;

— Ἀκριβῶς κόκκινα τὰ ἤθελα.

— Μεθαύριο, τὸ Πάσχα, ἂν ἔχωμε ὑγεία...

— Τὸ Πάσχα; Στὰ μανάβικα ὅμως ἔχουν ἀπὸ τώρα!

— Ναί, ἀλλὰ γιὰ τὸ Πάσχα. Τώρα, βλέπετε, δὲν τρώγουν οὔτε ἄσπρα, γιατί εἶνε σαρακοστή.

— Ἐκατάλαβα. Μὰ δέν μου λές, κυρὰ Κατερίνα; πῶς τα κάμνεις τὰ κόκκινα αὐγά;

— Μά, παιδί μου, τί εἶνε αὐτὰ ποῦ λές; Πέρνω μπογιὰ καὶ τα βάφω.

— Μπᾶ; ἀλήθεια; Κ' ἐγὼ ἔλεγα πῶς τα κάμνουν ἡ κόκκινες κότες. Ἔτσι καὶ τοὺς ἀστακούς; τοὺς βάφεις ποῦ γίνονται κόκκινοι;

Ἡ κυρὰ Κατερίνα ἔσκασε τὰ γέλια.

— Ὄχι, παιδί μου· οἱ ἀστακοί, ἅμα βράσουν, γίνονται κόκκινοι μονάχοι τους.

— Ἄ, ἔτσι; Μὰ δὲν ὑπάρχουν καὶ αὐγά, ποῦ ἅμα τὰ βράσῃς, νὰ γίνωνται κόκκινα μονάχα των;

Ἡ κυρὰ Κατερίνα ἔπαυσε νὰ γελᾷ. Ἐστάθη ὀλίγον, ἐσυλλογίσθη, καὶ ἔπειτα εἶπεν:

— Ὄχι, τέτοια αὐγὰ δὲν ὑπάρχουν. Ὑπάρχουν ὅμως κάτι παιδιά, ποῦ ἅμα 'ποῦν καμμιὰ ἀνοησία, κοκκινίζουν.

Φαίνεται, ὅτι ὁ μικρὸς Κουφιοκεφαλάκης τὸ ἠσθάνθη, διότι ἀμέσως τὰ μαγουλάκια του ἔγιναν... αὐγὰ τοῦ Πάσχα.

ΠΕΤΑΕΙ ... ΠΕΤΑΕΙ.

Ἕν ἀπὸ τὰ ἀγαπημένα παιγνίδια τῆς οἰκογενείας Φιστικάκη εἶνε καὶ τὸ Π ε τ ά ε ι... Π ε τ ά ε ι... Τὰ Φιστικόπουλα, ὅταν μένουν εἰς τὸ σπίτι, αὐτὸ παίζουν κατὰ προτίμησιν, καὶ τὸν Ἀπρίλιον, μὲ τὰς τόσας του ἑορτάς, τὸ Π ε τ ά ε ι ἔδωσε κ' ἐπῆρε.

Ἀκούσατε πῶς τὸ ἔπαιξαν μίαν ἡμέραν:

— Πετάει, πετάει... τὸ περιστέρι.

Ὅλα τὰ δάκτυλα ψηλά. Μόνον τὸ δακτυλάκι τῆς Ζένης μένει 'στὴ θέσι του.

— Ἔχασες, Ζένη!

— Καθόλου· πῶς μπορεῖ νὰ πετάξῃ τὸ περιστέρι, ἀφ' οὗ τοῦ ἐκόψαμε χθὲς τὰ πτερά;

— Καλά. Πετάει... πετάει ὁ μύλος!

Ὅλα τὰ δάκτυλα 'στὴ θέσι των Μόνον τὸ δακτυλάκι τῆς Ζένης ψηλά.

— Ζένη, ἔχασες!

— Καθόλου πῶς δὲν πετᾷ ὁ μύλος, ἀφ' οὗ ἔχῃ τέτοια φτερά;

Πετάει ἡ βελάδα; πετάει τὸ καπέλο; Ἡ Ζένη σηκόνει πάντα τὸ δάκτυλο, διότι ἔχει τὴν ἀρχήν, ὅτι κάθε πρᾶγμα ποῦ ἔχει πτερά, πετάει. Τὰ ἀδέλφια της τὸ παραδέχονται. Ἀλλὰ ἔξαφνα:

— Πετάει... πετάει τὸ μπομπόνι!

Μπάμ! ἐκεῖ πάνω τὸ δακτυλάκι τῆς Ζένης!

— Ἔ, μ' αὐτὴ τὴ φορὰ ἔχασες. Τὸ μπομπόνι οὔτε φτερὰ ἔχει, οὔτε πετάει

— Μὲ συγχωρεῖτε! ἀπαντᾷ ἡ Ζένη. Προχθὲς ἄκουσα τὴ μαμμά που ἔλεγε: «Πάει! ἐπέταξαν τὰ μπομπόνια!» Δὲν θυμᾶσθε καλέ ποῦ τα εἶχε πάρῃ κρυφὰ ἀπὸ τὸ μπουφὲ ἡ Ζαμπέτα;

Ἡ Ζαμπέτα, ἡ καμαριέρα, διαμαρτύρεται, καὶ τὸ παιγνίδι κινδυνεύει νὰ διακοπῇ. Τί τα θέλετε ὅμως! πολὺ παράξενο κοριτσάκι αὐτή ἡ Ζένη!

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΜΟΙΡΑΣΙΑ

Ἡ μαμμὰ ἔκαμε γιὰ τὰ παιδάκια της ἕνα ὡραῖο τσουρέκι.

— Ἔλα, Γιαννάκη, λέγει, κόψε το καὶ μοίρασέ το χριστιανικά.

— Καὶ τί θὰ 'πῇ χ ρ ι σ τ ι α ν ι κ ά; ἐρωτᾷ ὁ Γιαννάκης.

— Νά, θὰ δώσῃς 'στὴν Ἄννα τὸ μεγαλήτερο κομμάτι, καὶ σὺ θὰ κρατήσῃς τὸ μικρότερο.

Τοῦ Γιαννάκη δέν του ἀρέσει αὐτὸ καθόλου. Ἀλλὰ δέν τα χάνει. Πέρνει

τὸ μαχαῖρι, τὸ δίδει τῆς ἀδελφῆς του, καὶ της λέγει :

— Ἔλα, Ἄννα μου· μοίρασέ το ἐσὺ χριστιανικά.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΕΓΓΟΝΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 181.)

Τώρα ἂς διηγηθῶμεν συντόμως καὶ τὴν ὀδύσσειαν τοῦ δυςτυχοῦς Οὐγονέτου.

Ἐνθυμεῖσθε, ὅτι καθ' ἣν στιγμὴν ὁ κόμης τῆς Φλάνδρας ἐγκατέλειπε τοὺς ὑπηκόους του ἀθορύβως καὶ ἀνεπισήμως, ἐκεῖνος ἐχώνετο ἑκὼν ἄκων ὑπὸ τὰ σκεπάσματα τῆς ἡγεμονικῆς κλίνης, ἔρματον φόβων δεινῶν.

Ἐξημέρωσεν.

Οἱ διαβάται εἶδον τὴν μεταξίνην κλίμακα, τὴν κρεμασμένην ἀπὸ τὸ παράθυρον. . . Μετ' ὀλίγον ὁλόκληρος ἡ πόλις ἦτο ἀνάστατος.

Ὁ Προστάτης προςέτρεξεν, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῶν Συμβούλων, καὶ εἰςῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ κόμητος.

Παρατηρήσας τὸν κοιμώμενον, ἐξέβαλε στεναγμὸν ἀνακουφίσεως.

— Ματαία ἡ ἀνησυχία, φίλοι μου ! εἶπε μ' ἐπισημότητα. Δόξα τῷ Θεῷ, οὐδὲν δυσάρεστον συνέβη εἰς τὸν ἀγαπητόν μας κόμητα,καὶ θὰ λάβετε τὴν τιμὴν νὰ τὸν χαιρετίσετε τώρα ποῦ θὰ ἐξυπνήσῃ.

Καὶ ὑποκλιθεὶς ταπεινότατα :

— Ἐκλαμπρότατε, οἱ Σύμβουλοι τῆς πιστῆς σας πόλεως ἦλθαν νὰ ἐρωτήσουν περὶ τῆς πολυτίμου ὑγείας σας.

Εἰς ἀπάντησιν ἠκούσθη ἠχηρὸν ρογχάλισμα.

Ἀνησυχῶν διὰ τὸν ὕπνον τοῦτον τὸν βαθὺν καὶ παρατεταμένον ὁ Προστάτης ἔψαυσε τὸν ὦμον τοῦ κόμητος.

Οὗτος, νομίσας ὅτι τὸν ἐσκότωναν, ἐξέβαλε κραυγὴν σπαρακτικήν, ἀνεπήδησεν ἔξαλλος, καὶ ἐπέδειξεν εἰς τοὺς ἐκπλήκτους συμβούλους τὸ πελιδνὸν πρόσωπον τοῦ Οὐγονέτου...

— Μπᾶ ! ποιὸς εἶνε αὐτός;! . . ἀνέκραξεν ὁ Προστάτης, ὀπισθοχωρῶν τρία βήματα.

Τοῦτο ὑπῆρξε τὸ σύνθημα γενικῆς καὶ ἀπεριγράπτου ἀναστατώσεως. Αἱ κραυγαὶ «προδοσία ! » ἀντήχησαν παντοχόθεν· ὁ δυστυχὴς ὁπλοποιός, ἐμβρόντητος, μὴ γνωρίζων ποῖον νὰ πρωτακούσῃ, ἐπεχείρησεν εἰς μάτην ν'ἀπολογηθῇ. Ἀλλ' ὁ ὄχλος ἐξεμάνη ἐναντίον του· τὸν ὕβρισε, τὸν ἐκτύπησε, τὸν ἐπροπηλάκισε, τὸν ἔσυρεν ἔξω τοῦ ἀνακτόρου, ἔξω τῆς πόλεως, καὶ τέλος τὸν ἔρριψεν εἰς τὸν ποταμόν !

Πῶς κατώρθωσε νὰ γλυτώσῃ ὁ Οὐγονέτος ;

— Ὑπάρχει Θεὸς καὶ διὰ τοὺς καταργαρέους; ! θὰ ἔλεγε μὲ τὸ φιλοσοφικόν του μειδίαμα ὁ Γκύ.

Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ἐπωφεληθεὶς τῆς παραζάλης, κατώρθωσε νὰ φύγῃ ἀπαρατήρητος, καὶ ἐν ᾧ ὁ ὄχλος κατεγίνετο μὲ τὸν Προστάτην, ὁ ἀκούσιος αἴτιος τῆς συμφορᾶς του ἐξεκίνησε μὲ σκοπὸν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Προβηγγίαν. Ἀλλὰ καθ' ὁδὸν ἐνέπεσεν εἰς κακοὺς ὁδηγούς, ἐνεπαίχθη, περιεπλανήθη, καὶ μετὰ μακρὰς περιπετείας, αἱ ὁποῖαι δὲν μας ἐνδιαφέρουν, κατέληξεν ἐπὶ τέλους εἰς Ρῆμας. Ἐκεῖ προςελήφθη ὑπὸ τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ « Ἁγίου Ρήμου» ὡς παραμάγειρος.

Τὴν λυπηρὰν αὐτὴν ἱστορίαν διηγήθη ὁ ἴδιος ὁ Οὐγονέτος· ἀλλὰ τὸ κλαυθμηρόν του ὕφος ὀλίγον συνεκίνησε τὸν νεαρὸν κόμητα, ὁ ὁποῖος δὲν ἐλησμόνει εὔκολα τὴν προδοσίαν.

Ὁ Γωλτιέρος ὅμως, πλέον μεγάθυμος, παρηγόρησε τὸν δυςτυχῆ καί τῷ ἔδωσε τὴν ἐλπίδα ταχείας ἐπανόδου εἰς τὴν πατρίδα.

— Πρὸς τὸ παρόν, νὰ γυρίσῃς γρήγορα 'στὴ σούβλα σου καὶ νὰ προσέξῃς νὰ μὴν καῇ τὸ ψητό, διέταξεν ὁ Γκύ. Προπάντων ὅμως νὰ ἔχῃς τὸ νοῦ σου νὰ μή σε πιάσω νὰ κρυφακοῦς ὀπίσω ἀπὸ τὶς πόρτες, γιατί ἀλλοίμονό σου !

Ἐξαίφνης, μέγας θόρυβος σαλπίγγων καὶ τυμπάνων ἀντήχησαν ἔξω, ἐλκύσας ὅλους τοὺς ἐνοίκους εἰς τὰ παράθυρα.

Ἦσαν οἱ ἀπεσταλμένοι τῆς Φλάνδρας, οἱ ὁποῖοι εἰσήρχοντο ἐν πομπῇ, προηγουμένης τῆς σημαίας.

Ἡ κόμησα Ἰωάννα, ἐπὶ λευκοῦ ἵππου, ἐπροχώρει εὐθυτενὴς καὶ ἀγέρωχος, χωρὶς νὰ ξιόνῃ οὔτε ἑνὸς βλέμματος τοὺς ταπεινοὺς θνητούς, οἵτινες ἔσπευδον νὰ τὴν προϋπαντήσουν.

Δὲν εἶδε τὴν ἀδελφήν της Μαργαρίταν, ἡ ὁποία, ὠχρὰ καὶ τρέμουσα, ἐστράφη πρὸς τὰ ὀπίσω· δὲν εἶδεν οὔτε τὸν ἀνεψιόν της, ὁ ὁποῖος, κύπτων ἀπὸ τοῦ ἐξώστου, τὴν παρετήρει μὲ περιέργειαν.

Δὲν εἶδεν ἀκόμη οὔτε τὸν γέροντα ἐκεῖνον προσκυνητήν, —τὸν Χατζῆν,ὅπως τὸν ἔλεγεν ὁ Ξενοδόχος,—ὁ ὁποῖος, ἐγερθεὶς διὰ νὰ χαιρετίσῃ τὸν λέοντα τῆς Φλάνδρας, τὸν εἰκονιζόμενον ἐπὶ τῆς σημαίας, ἐκάθισε πάλιν ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου του, κρύπτων τὸ πρόσωπον μὲ τὰς χεῖρας...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'.

Ἡ Ἰωάννα τῆς Φλάνδρας, συσπῶσα τὰς ὀρρῦς, ἦκουε κατηφὴς καὶ ἀνήσυχος, ἄνδρα φέροντα τὴν σιδηρᾶν στολὴν τῶν εὐγενῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὁ ὁποῖος ἵστατο ἐνώπιόν της ὄρθιος.

— Εἶσαι βέβαιος ὅτι ἦτο αὐτός, Ἄρτουελ ; ἠρώτησε.

— Βεβαιότατος· δὲν λησμονῶ ποτὲ τὸ πρόσωπον ἑνὸς δανειστοῦ, καὶ τὸ ἐλάχιστον κίνημα ποῦ κάμνω, μοῦ ὑπενθυμίζει τὸ πρὸς αὐτὸν χρέος μου ! ἀπήντησεν ὁ Ἄρτουελ, μὲ τὸν λαιμὸν ἄκαμπτον ἀκόμη ἐκ τῆς πληγῆς τοῦ Γκύ, ἐντὸς τοῦ χαλυβδίνου περιλαιμίου.

— Ἐκεῖνος... σὲ εἶδε ;

— Ὄχι· ἄλλως τε εἶνε παιδί, καὶ ἂν μ' ἐγέλασε μιὰ φορά· δὲν θὰ με ξαναγελάσῃ τώρα ποῦ ἐπῆρα τὰ μέτρα μου.

— Ἔπρεπε νὰ τα ἔχῃς πάρῃ ἐνωρίτερα, διὰ νὰ μὴ πάθῃς αὐτὸ τὸ μασκαραλίκι ! Νὰ σε νικήσῃ ἕνα παιδὶ ἀμούστακο, ἄ, εἶνε πολὺ ἐξευτελιστικόν, δυςτυχῆ μου φίλε!Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι εὐρῆκες (τὸ μάστορή σου» καὶ 'στὴν πονηριὰ καὶ 'στὴν τόλμη καὶ 'στὴ δύναμι ἀκόμη, διότι τελοσπάντων σ' ἔβαλε κάτω αὐτὸς ὁ νέος Δαυΐδ !

Ὁ Φλαμανδὸς ἔτριζε τοὺς ὀδόντας ἐπὶ τῇ ὀδυνηρᾷ ἀναμνήσει, τὴν ὁποίαν καθίστα ἀκόμη ὀδυνηροτέραν ἡ σκληρὰ εἰρωνεία τῆς εὐγενοῦς του δεσποινίης.

— Ὄχι, δὲν μ' ἔβαλε κάτω, εἶπε, προσπαθῶν νἀνακτήσῃ τὴν ἀπάθειάν του· ἐσκόνταψα καὶ ἔπεσα. . Ἀλλὰ δὲν με μέλει δι' αὐτό, οὔτε διὰ τὴ μαχαιριὰ ποῦ ἔλαβε καιρὸ νά μου δώσῃ ὁ χαριτωμένος ἀνεψιός σας... Μὲ μέλει μόνον διὰ σᾶς... Ἀνυσυχῶ πολὺ ποῦ ἦλθεν ἐδῶ... Θὰ παρουσιασθῇ εἰς τὴν Ἀντιβασίλισσαν, θὰ ὑποβάλῃ τοὺς τίτλους του, θἀπαιτήσῃ τὰ δικαιώματά του καί. . δὲν ἠξεύρω τίποτε ! Ἡ Λευκὴ τῆς Καστίλλης δέν σας εὐνοεῖ πολύ.

Τὸ μέτωπον τῆς κομήσσης ἐσκιάσθη ἀκόμη περισσότερον. Ὁ Ἄρτουελ κατώρθωσε δεξιώτατα νά την ἀφοπλίσῃ, νά τὴν κάμῃ νὰ παραιτηθῇ τῆς εἰρωνείας της καὶ νὰ τῳ εἴπῃ σοβαρώτατα :

— Νομίζεις ὅτι ἡ ἀδελφή μου εἶνε μαζί του ;

— Ναί· διέκρινα μίαν γυναικείαν σκιὰν εἰς τὸ βάθος τοῦ δωματίου.

— Καὶ τί με συμβουλεύεις τῶρα ;

— Ὅ,τι σᾶς συνεβούλευσα ἀνέκαθεν, σᾶς συμβουλεύω καὶ τώρα : νὰ βγάζετε ἀπὸ τὴ μέση τὸ ἐμπόδιον, ὅ,τι καὶ ἂν εἶνε !

— Ὅ,τι ἦτο καλὸν χθές, δὲν θὰ εἶνε καλὸν καὶ αὔριον· ἔπειτα ἀποστρέφομαι τὴν βίαν.

— Ἀλήθεια ; ἀπὸ πότε ;

— Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ χύνῃ κανεὶς αἷμα, ὅταν εἰμπορῇ νὰ ἐνεργήσῃ διαφορετικά.

— Συγχωρήσατέ μου τὴν ἔκπληξιν, Δέσποινα· ἀλλὰ δὲν εἶμαι συνειθισμένος εἰς τόσην ἐπιφύλαξιν, καὶ ἤθελα νὰ μάθω τὸ αἴτιον, τὸ ἀληθὲς αἴτιον τῆς ἐπιεικείας σας.

— Τὸ συγγενικὸν αἴσθημα, κύριε !

— Ὑποκλίνομαι, Δέσποινα !

— Ἔπειτα... ἡ φρόνησις... Ἡ Μαργαρίτα κατώρθωσε νὰ εὕρῃ προστασίαν καὶ βοήθειαν. Μέσα εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν

ἀριστοκρατίαν, ποῦ συνηθροίσθη διὰ τὴν στέψιν, ὑπάρχουν καὶ πάρα πολλοὶ φίλοι τοῦ πατρός μου. Ὁ γέρων Βασιλεύς, ὁ Ἰωάννης, ὁ φίλος καὶ συμπολεμιστής του, δὲν θἀρνηθῇ βέβαια συνδρομὴν εἰς τὴν ἀγαπητήν του θυγατέρα. Εἰμπορεῖ, —ξεύρω κ' ἐγώ ;— νὰ ἐπηρεάσουν καὶ νὰ παραπείσουν τὴν Λευκὴν τῆς Καστίλλης... Ἐξ ἄλλου, ἐὰν ἡ Ἀντιβασίλισσα, διὰ νά με βλάψῃ, ἐσκέπτετο νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν σύζυγόν μου, ἡ ὕπαρξις ἀνετψιοῦ καὶ κληρονόμου θὰ ἐχρησίμευεν ὡς ἰσχυρὸς χαλινὸς εἰς τὴν φιλοδοξίαν τοῦ κόμητος Φερράνδου, καὶ θά τον εἶχα ὑποχείριον.

— Ναί· ἀλλὰ πῶς θὰ γίνῃ ἀκίνδυνος καὶ ὁ Γκὺ τῆς Δαμπιέρρης ;

— Θ' ἀπαιτήσω ἀπὸ τὴν μητέρα του καὶ ἀπὸ αὐτὸν νὰ παραιτηθοῦν ἐντελῶς ὅλων τῶν κληρονομικῶν των δικαιωμάτων.

— Ἀναγνωρίζω τὴν ὑψηλήν σας φρόνησιν, Δέσποινα !

— Πρέπει ὅμως νὰ σπεύσωμεν, διὰ νὰ τελειώσῃ ἡ ὑπόθεσις. Ἀπόψε ἀμέσως, ἡ Μαργαρίτα καὶ ὁ υἱός της πρέπει νὰ ὁδηγηθοῦν ἐδῶ, καὶ νὰ μὴ ἐξελθουν παρὰ ὁποτεταγμένοι ἤ...

— Ἐννοῶ· ἀλλὰ πῶς θὰ κάμωμεν ;

— Αὐτὸ εἶνε ἰδική σου δουλειά· εἶνε καιρὸς νὰ ἱκανοποιηθῇς διὰ τὰς προηγουμένας ἀποτυχίας.

— Χμ ! πολὺ δύσκολον !

— Τότε λοιπὸν ἡ νίκη σου θὰ εἶνε ἀκόμη μεγαλητέρα. Προσπάθησε.

— Θὰ προσπαθήσω.

["Επεται συνέχεια.] ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

[Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ Arthur Dourliac.]

ΤΟΜΟΙ
„ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ"

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

ΤΟΜΟΙ 16 (οἱ ἑξῆς : **4.5.6.7.9.14.15.16.17.18.19.20.21.22.23.24**) πρὸς δραχ. 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, πρὸς δραχ. 1,10 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, καὶ πρὸς φράγκον χρυσοῦν 1 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΤΟΜΟΙ 6 (οἱ ἑξῆς : **1.3.8.12.13.14**) πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

ΤΟΜΟΣ 1 (ὁ **10ος** πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῇ) φρ. 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)

ΤΟΜΟΙ 6: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897, 1898 καὶ 1899, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. 7.—Χρυσόδετος φρ. 10.

ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΙ *ἀνὰ δύο* εὑρίσκονται καὶ οἱ τόμοι τῆς Α' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως». Ἐπὶ τῆς σημειουμένης δὲ ἀνωτέρω τιμῆς αὐτῶν ὡς ἀδέτων, προστίθενται καὶ φρ. 3 διὰ τὸ δέσιμον ἑκάστης δυάδος τόμων.

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ λεπτομερής, μὲ τὰ περιεχόμενα ἑκάστου τόμου τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης αὐτῆς, στέλλεται πρὸς πάντα αἰτοῦντα.

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

Σὲ φιλο σταθερὸ
ποιὸς τὴν καρδιά του δίδει,
πατάει σὲ γερὸ
τοῦ γεφυριοῦ σανίδι.

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ μάθημα τῶν 'Ελληνικῶν :

Ὁ Διδάσκαλος :—Τὸ ἀντικείμενον τοῦ φόβου ποῖον εἶνε ἐνταῦθα, *Ἄριελ* ;

Ὁ Ἄριελ :—Σεῖς, κύριε καθηγητά !

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ψάρι τῆς Ξηρᾶς

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΒΛΕΠΩ, *Μικρὲ Ἀθηναῖε*, τὰ ἄρθρα, τὰ ὁποῖα δημοσιεύουν ὁλονὲν αἱ ἐφημερίδες περὶ τοῦ «Ἑλληνόπαιδος» καὶ φαντάζεσαι μὲ πόνην ἀγαλλίασιν καὶ ὑπερηφάνειαν ! Ἡ ἰδέα τοῦ Ἐράνου μας ὅλους τοὺς ἐνθουσιάζει. Δὲν εὑρίσκουν λέξεις διὰ νὰ ἐκφράσουν τὴν ἐπιδοκιμασίαν των, τὸν θαυμασμὸν των. Καὶ τὴν χαράν, τὴν ὁποίαν αἰσθάνομαι ἀναγινώσκουσα τὰ συγχαρητήρια τοῦ τύπου, θὰ τα αἰσθανθοῦν κ' ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι τὰ ἐμανέουν καὶ τἀξίζουν, ὅταν θἀναδημοσιεύσω μερικὰ εἰς τὸ Β' Δελτίον, τὰ ὁποῖον προμηνύεται πολὺ πλουσιώτερον καὶ ἐκπληκτικώτερον τοῦ πρώτου.

Μὲ πολλὴν μου εὐχαριστησιν ἀνέγνωσα ἐπιστολήν σου ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρόν, *Ρωμαῖε Κικέρων* [Ε]. Τὸ εὔσημον διὰ τὸ ὡραιότατον ἐλλογεῖον, τὸ ὁποῖον σοῦ ἐνέπνευσεν ὁ θάνατος τῆς ἀτυχοῦς φίλης μας *Χρασσούλας Καλλάρη*. Δι' ὅσα μ' ἐρωτᾷς περὶ τοῦ συνδρομητοῦ μου ἐκείνου, σοῦ ἀπαντῶ ὅτι δυστυχῶς εἶνε ἀληθῆ. Ὑπέθετα, ὅτι ἄμα παρήγγειλε ἡ σιγὴ τῆς παραφορᾶς, ἡ ὁποία, κατὰ τὴν ὁμολογίαν τοῦ ἰδίου, τὸν κατεῖχεν ὅταν ἔγραφε τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην, θὰ μετενόει, ὡς ἁρμόζει εἰς νέον εὐγενῆ καὶ μορρωμένον. Τώρα μανθάνω ἀπὸ σέ, ὅτι ἐπιμένει καὶ καυχᾶται ἀκόμη διὰ τὴν ἐπιστολήν. . . Τὸν λυποῦμαι, καὶ εὔχομαι ὁ Θεὸς νὰ τον φωτίσῃ εἰς τὸ καλόν.

Σ' εὐχαριστῶ θερμότατα, *Καρχαρία τοῦ Φαλήρου*, διὰ τὴν προσφορὰν τοῦ ταξειδίου μέχρι Μασσαλίας, ἀλλὰ ποῦ νὰ εὕρω καιρὸν διὰ ταξείδια, παιδί μου ! Ἡ μόδα τῶν Μ Μυστικῶν ὄχι μόνον δὲν ἐπέρασεν,ἀλλὰ τώρα ἴσα-ἴσα εἶνε εἰς τὴν ἀκμήν της· ἴσως ὅμως νὰ μὴ ἀνταλλάσσουν πολλοὶ ἀπὸ ἐκείνους εἰς τοὺς ὁποίους ἐπρότεινες. Ὅσον διὰ τὴν βράβευσιν τοῦ καλλιτέρου τετραδίου, ἐξ ὅσων θὰ λάβῃς, αὐτὸ πλέον ἀφίεται καθολοκληρίαν εἰς τὴν διάθεσίν σου.

Μοῦ ἀρέσουν αἱ ἐπιστολαί σου. *Ἀσπροποταμίτη*, αἱ πραγματευόμεναι τοιαῦτα ἐπιστημονικὰ ἢ φιλοσοφικὰ θέματα, διότι μοῦ φανερόνουν τὰς γνώσεις σου καὶ τὸν ζῆλον, μὲ τὸν ὁποῖον καταγίνεσαι εἰς σοβαρὰς μελέτας. Δὲν κάμνω ὅμως ἐκτενῆ λόγον περὶ αὐτῶν δημοσίᾳ, διότι, ἐννοεῖς, ὅλοι δὲν ἔχουν οὔτε τὴν ἡλικίαν σου οὔτε τὴν ἀνάπτυξίν σου. Διὰ τὸν ἴδιον λόγον δὲν εἰμπορῶ νὰ προκηρύξω Διαγωνισμὸν πρὸς σύνθεσιν Μουσικῆς Πόσοι, νομίζεις, θὰ ἦσαν εἰς θέσιν νὰ διαγωνισθοῦν ; Πέντε ; δέκα ; Πολλοὶ εἶνε. Κ' ἐξ αὐτῶν πάλιν πόσοι θὰ ἤθελαν νὰ λάβουν μέρος; (διότι, καθὼς ἠξεύρεις, δὲν συμμετέχουν τῶν διαγωνισμῶν ὅλοι οἱ δυνάμενοι.)

Πλανᾶσαι, *Ζωγράφε Θαλασσινέ*, νομίζων ὅτι ὅλοι οἱ Ἕλληνες εἶνε μόνον δυδμισυ ἑκατομμύρια· εἶνε πολὺ πολὺ περισσότεροι, ἀρκεῖ δὲ νὰ θελήσουν, διὰ νὰ συναχθῇ καὶ πολὺ ἀνώτερον ποσὸν τοῦ ἀπαιτουμένου. Ἔπειτα διὰ τοῦὸ Ἑλληνόπαιδος» δὲν πρόκειται ναὐ ξήσῃ ἡ δύναμις τοῦ στόλου, ἀλλὰ νὰ διατρανωθῇ ἡ πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπη τῶν Ἑλληνοπαίδων Διὰ τοῦτο τὸ «Ἄστυ» ἔγραψεν ὅτι τὸ πλοῖον αὐτὸ τὸ θέλει *μικρὸν*, ὅσῳ τὸ δυνατὸν μικρόν, διὰ νὰ συμβολίζῃ καλλίτερα καὶ τὴν ἡλικίαν ἀκόμη ἐκείνων ποὺ το ἔκαμαν.

Εἰς τοὺς μικροὺς Διαγωνισμοὺς, *Νεαρὲ Ζωγράφε*, καθὼς καὶ εἰς τοὺς Μεγάλους, ἄλλοτε διαγωνίζονται ὅλοι μαζί, καὶ ἄλλοτε κατὰ τάξεις. Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων ἔχομεν τρεῖς τάξεις, εἰς τὸν Ἀσκήσεων ἐπίσης, εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῆς Καλλιγραφίας δύο τάξεις, εἰς τὸν τοῦ Διηγήματος μίαν μόνον κτλ. κτλ. Εἰς τὴ προκήρυξιν ἑκάστου Διαγωνισμοῦ αὐτὸ σημειώνεται, ὥστε δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ το ἠξεύρῃ κανεὶς ἐκ τῶν προτέρων.—Μὲ τί εὔμορφη ἡ ζωγραφική σου ! Δὲν παύω νὰ θαυμάζω τοὺς στολισμοὺς τῶν ἐπιστολῶν σου καὶ τῶν τετραδίων σου.

Λαμπραὶ αἱ παρατηρήσεις σου περὶ τῆς Μέιμπελ Ταλλιαφέρρο, *Κόδρε*. Βέβαια εἶνε φύσει ἠθοποιός· ἀλλὰ μὴ νομίζῃς ὅτι δὲν εἰργάσθη καὶ δὲν ἐκοπίασε, διότι ἀνεδείχθη ἀπὸ τόσον μικρά. Μόνον τὸ *μέρη* νὰ συλλογισθῇς, τὰ ὁποῖα ὑπεχρεώθη νὰ μάθῃ ἀπέξω, αὐτὸ ἀρκεῖ. Ὅσον διὰ τὸ ὄνομά σου, ὁμολογῶ ὅτι προτιμῶ τὸ Δημήτριος ἀπὸ τὸ Δημητρός. Ἴσως τὸ Δημήτρης θὰ ἦτο ὁ μέσος ὅρος.

Σελήνη Ἰανουαρίου, ἀδίκως ἔχεις παράπονα, διότι σ' ἀγαπῶ ὅσον μάγαπᾷς καὶ σύ, καὶ οὔτε μοῦ ἔδωσες ποτὲ ἀφορμὴν δυσαρεσκείας, ὅπως νομίζεις. Χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν σου μετὰ τῆς *Καρδίας* ὑπὸ *Πέτραν*· πραγματικῶς τῆς ἀξίζουν ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἐνθουσιασμοί, διότι εἶνε λαμπρὰ κόρη.

Εὔχαρις (Α. Α.) δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον.

Ἐγκρέναυσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους : *Τζιμ - Τίτ* (αὐτὸ προτιμῶ, καὶ χωρὶς ἀρχικά) *Ἀρμενόπουλο* (Α. Π. ἐκλέγω τὸ πρῶτον) *Ταχύπτερον Χελιδόνα* (Μ. Κ ; *Ἐθθμον Καρδίαν* (Β. Κ.) *Ἀστέρα τῆς Τραπεζοῦντος* (Σ. Σ. αὐτὸ ἐξέλεξα) *Νηρηΐδα τοῦ Ναυπλίου* (Μ. Π.) καὶ *Ἰσχυρὸν Ἀετὸν* (Χ. Μ. αὐτὸ μοῦ ἐφάνη καλλίτερον· σὲ συγχαίρω δι' ὅσα γράφεις περὶ « Ἑλληνόπαιδος».)

Ἀσπασμοί, Πληροφορίαι: Ὁ *Παρήγορος Ἄγγελος* ἀσπάζεται τὴν *Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας*,τὴν ὁποίαν γνωρίζει ἐκ φωτογραφίας, καὶ συγχαίρει τὴν *Ἀργυρᾶν Συρίκτραν* διὰ τὸ ὡραῖον καὶ πολυποίκιλον γράψιμον τοῦ τετραδίου της· — τὸ *Ψάρι τῆς Ξηρᾶς* ζητεῖ τἀρχικὰ τῆς *Τσιγγαρέλας* —ὁ *Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης* εὐχαριστεῖ θερμότατα τὴν *Μαργαριτοφόρον* διὰ τὸ ἀντίγραφον τῆς « Ἑλληνικῆς Ψυχῆς» ζητεῖ δὲ τὸνομά της ἡ τουλάχιστον τἀρχικά· —ἡ *Φουσκοθαλασσιά*, ἡ *Πόλκα Μαζούρκα*, κτλ. συγχαίρουν τὴν *Ζωηρὰν Φλόγα* διὰ τὸ βραβεῖόν της·—ἡ *Ἐρυθρὰ Καμέλια* ἀσπάζεται τὰς ἐκ τῷ Ἀρσακείῳ συνδρομητρίας· — ὁ Σύλλογος Ἀμισοῦ «Ἀμιλλα» προσαγορεύει,τὸν σύλλογον Ἀλεξανδρείας, καὶ τὸν ἔρωτᾷ διὰ τοῦ μέλους του *Ἤρ. Ν. Κηζήρογλου* ἐὰν δέχεται μετ' αὐτοῦ ἀλληλογραφίαν· — ὁ *Θαλασσινὸς Ζωγράφος* ἀσπάζεται τὸν *Νεαρὸν Ζωγράφον* καὶ τὴν *Ἠλιόλουστον Πρωΐαν*· — ἡ *Ρωσσία* ἀσπάζεται τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*· — ἡ *Μοῦσα τοῦ Χορεῦ* ἀσπάζεται τὴν *Κυματίζουσαν Θάλασσαν*·—ἡ *Μερόπη Μαρίνου* ἀσπάζεται τὴν *Μαρίαν Παυλάκη*· — ἡ *Αὔρα τῆς Κερκύρας* ἀσπάζεται τὴν *Ναυσικᾶν Καλδάρας*, ἧς ἀναμένει ἐπιστολήν·— ὁ *Ἐθνικὸς Ὕμνος* ζητεῖ τἀρχικὰ τοῦ *Φάσματος τῆς Νυκτὸς* καὶ τὸ ἐρωτᾷ ἂν γνωρίζονται προσωπικῶς· —ὁ *Κόδρος* πληροφορεῖ τὴν *Σμυρνηποσόλαν* ὅτι τώρα ποῦ ἐπῆρε α' βραβεῖον, τὸ σταλχημα περὶ Ἄθρόου δὲν ἔχει τόπον· — ἡ *Σελήνη Ἰανουαρίου* ἀσπάζεται τὴν *Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν* καὶ τὴν *Ἐρυθρὰν Καμέλιαν*· — ἡ *Νεαρὰ Καλλιτέχνις* ζητεῖ τἀρχικὰ τῆς *Βιλικιρεοῦς Φι*

Μλας· — ἡ *Περίλυπος Ὀρφανὴ* ἀσπάζεται τὸ *Ἴον τοῦ Ἀγροῦ* καὶ τὰ ἐρωτᾷ ἂν ἐνθυμῆται πόσον ὡραῖα ἐπερνοῦσαν εἰς τὸ σχολεῖον· — αἱ λοιπαὶ παραλείπονται ἐλλείψει χώρου.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν : ὁ *Νεαρὸς Ζωγράφος* μὲ τὴν *Κίχλην*, *Ἄβελ* καὶ *Τρομερὸν Γίγαντα*· — τὸ *Ἴον τοῦ Ἀγροῦ* μὲ τὸν *Ἀστέρα τοῦ Βέγα*, *Γλυκεῖαν Καρδίαν* καὶ *Αὔραν τῆς Κερκύρας*· — ἡ *Λαριτωμένη Μουρίτσα* μὲ τὴν *Ἔκλειψιν Ἡλίου* καὶ *Ἱπποδαμάστριαν*· — ὁ *Μυστηριώδης* μὲ τὰς *Νεαρὰς Ἀμερικανίδας*, *Ὀλόξανθος Νεράϊδες* καὶ *Θεραπαινίδα τῶν Μουσῶν*· — ὁ *Καρχαρίας τοῦ Φαλήρου* μὲ τὴν *Μενεξεδένιαν*, *Ἀποπτᾶσαν Ἐλπίδα*, *Φουσκοθαλασσιὰν* καὶ *Κύριον Φιλοσοφίδην*· — ὁ *Μίλτας Λ. Διονυσιάδης* μὲ τὸν *Βασιλέα τῆς Θαλάσσης*. *Παπαρούνα τοῦ Τσαμαγιοῦ* καὶ *Μάρθα Χρ. Καστριώτου*· — ἡ *Κάστανη* μὲ τὸ *Ἔαρ τῶν Καρδιῶν*, *Σφίγγα τῶν Θηβῶν* καὶ *Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν*· — ἡ *Κυκλαμιὰ* μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν*, *Αἰθέρα*, *Μενεξεδένιαν* καὶ *Ἀστέρα τοῦ Βέγα*· — ὁ *Λευκοκύματος Αἰγιαλὸς* μὲ τὸν *Δαγοθέρτην*, *Χρυσάνθεμον* καὶ *Κυκλάδιτην*· — ὁ *Μικρὸς Γυμνασιόπαις* μὲ τὸ *Ψάρι τῆς Ξηρᾶς*, *Σοφὸν Πιστακὸν* καὶ *Λεοπάρδαλιν*· — ἡ *Αὐτοκράτειρα Εὐδοκία* μὲ τὴν *Ἑλένην Καραπαύλου*, *Φιλόμουσον Νεάνιδα* καὶ *Ρομαντικὴν Καρδίαν*· — ὁ *Φοῖβος Ἀπόλλων* μὲ τὸν *Ὑπουργὸν τῶν Ποντικῶν* καὶ *Ταρταρῖνον τῆς Ταρασκώνης*· — ἡ *Παιδικὴ Χαρὰ* μὲ τὴν *Θεραπαινίδα τῶν Μουσῶν*, *Αἰγιναίαν Ἀθηνᾶν* καὶ *Πικραμένην Καρδούλαν*· — τὸ *Κῦμα τῆς Λευκάδος* μὲ τὴν *Ἑλένην Καραπαύλου*· — ἡ *Μαρία Α. Καββαδία* μὲ τὴν *Μαρίαν Μ. Θεοτόκη*· — τὸ *Ἄσπρο Ἀσπάκι* μὲ τὸν *Ἀφρικανό*· — ἡ *Ἔνδοξος Ψαρανὴ* μὲ *Ὀδυσσέα τὸν Ἰθακήσιον*, *Μοῦσαν Θάλειαν* καὶ *Νεαρὸν Ζωγράφον*· — τὸ *Φάσμα τῆς Νυκτὸς* μὲ τὸ *Λυσόχαρτον* καὶ *Ἐθνικὸν Ὕμνον*· — τὸ *Ἄνθος τοῦ Ζαππείου* μὲ τὰς *Ἀδελφὰς Κυριακοπούλου*· — ἡ *Ἰόνιος Νῆσος* μὲ τὴν *Ὡραίαν Κέρκυραν*, *Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν*, *Κεφαλληνιακὸν Ἔλατον* καὶ *Αἰγαῖον Πέλαγος*· — ἡ *Οὐρανία Ν. Ἀναστασοπούλου* μὲ τὴν *Κόρην τοῦ Βοσνοῦ*, *Καρδίαν Μουσικῆς* καὶ *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα*· — ἡ *Ἑλληνικὴ Φουσανέλλα* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Ναυαρχίδα*, *Ἑλληνίδα τοῦ Βορρᾶ* καὶ *Ἔαρ τῶν Καρδιῶν*· — ὁ *Ἀσπροποταμίτης* μὲ τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*, *Τριαντοφυλλένιον Κάμπαν* καὶ *Διοπτροφορεῦσαν*· — τὸ *Ζοφερὸν Νέφος* μὲ τὴν *Κιθάραν τοῦ Τατοΐου*, *Θεαγένην* καὶ *Ἐθνικὸν Ὕμνον*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της : *Κίχλην* ([ΕΕ] διὰ τὰς ἐπιστολάς, εἰς τὰς ὁποίας μοῦ περιγράφεις τόσα ὡραῖα πράγματα καὶ μὲ τόσην ζωηρότητα·) *Παρήγορον Ἄγγελον* (κ' ἐγώ, ὅσον ἐπροχωροῦσα εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς σου, τόσον περισσότερον ἐνθουσιαζόμην...) *Ρυδοφωτισμένην Δύσιν* (ὡραία ἡ περιγραφὴ τῆς ἐκδρομῆς εἰς τὸν Βοτανικὸν Κῆπον· πραγματικῶς, τοιαῦται ἐκδρομαὶ ὠφελοῦν καμμίαν φορὰν καὶ διδάσκουν περισσότερον καὶ ἀπὸ μαθήματα· εὐχαριστῶ πολὺ καὶ διὰ τὸν ὡραῖον πανσέν· τὸ ψευδώνυμόν σου διατί τὸ παραμορφώνεις ; «ρυδοφωτισμένη» εἶναι καὶ ὄχι « ρυδοστεμμένη » τὸ ὁποῖον δὲν λέγει τίποτε·) *Ψάρι τῆς Ξηρᾶς* (εὖγε, ὡραία ἡ ἔκθεσίς σου·) *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*, *Φουσκοθαλασσιὰν* (κατακεῖ λοιπὸν ἐκεῖ, ὅπου ἄλλοτε ἦτο ἡ Ἀκαδημία, ὑπὸ τὰ δένδρα τὰ ὁποῖα ἐσκίασαν τὸν Πλάτωνα ; ἆ βέβαια δὲν γίνεται ἐνδυξοτέρα καὶ σοφωτέρα κατοικία !) *Ἀρχάγγελον Γαβριήλ*, *Φασουλάκην* (εἶμαι καταγοητευμένη ἀπὸ τὴν ἀγάπην σου, καθὼς καὶ τῆς ἀδελφῆς σου, τῆς ὁποίας σήμερον κλέγω ψευδώνυμον·) *Ἐρυθρὰν Καμέλιαν* ([Ε] φαντάζομαι τί καμάρι πού θὰ το εἶχες ὡς σημαιοφόρος ! εἶδα τὰ τῆς ἐκδρομῆς σου εἰς τὸ Ταϊγετον· ἀλήθεια, καὶ ποῖος εἰμπορεῖ νὰ περιγράψῃ τὴν μαγευτικὴν ἐκείνην φύσιν·) *Ἐρρίκον Μασσαῖ* (βιβα ἑτατα !) *Τρεμοσβύνον Ἀστέρι* (ἡ Κυμ. Θαλ. εἶνε κορίτσι, ὥστε δὲν εἰμπορεῖς νὰ προτείνῃς ἀλληλογραφίαν· κάτι τέτοιον συμβαίνει, ποῦ λές, μὲ τὸν Γκύ καὶ τὸν Γωλτιέρο, ἀλλ' ὄχι ἀκριβῶς ἔτσι· περίμενε καὶ θὰ ἰδῇς·) *Κύριον Φιλοσοφίδην* (ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες· εἶδα καὶ τὸν «Ἑλληνόπαιδα» ζωγραφισμένον· λαμπρὸν τὸν φαντάζεσαι!) *Τρομερὸν Γίγαντα* (6 καὶ 7) *Ζοφερὸν Μεσαίωνα* (βλέπεις ὅτι σ' ἐπρόλαβα, καὶ κατεύω ὅτι ἔλαβες ἤδη τὸ ἔκτακτον Πασχάρτημα τοῦ 20ου φύλλου·) *Εἰλικρινῆ Φιλίαν*, *Γηραιὸν Νεῖλον* (εἶμαι βεβαιοτάτη ὅτι δὲν προέρχεται ἐξ ἀμελείας· ! εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν ὡραίαν κάρταν) *Ρωσσίαν* (καὶ ἐγὼ ἐπιθυμῶ πολύ, νὰ ἔχω γράμμα σου καθ' ἑβδομάδα·) *Μοῦσαν τοῦ Λόρδ* (νομίζω ὅτι σοῦ ἀπαντῶ πάντοτε· ἡ πρότασίς σου περὶ ἀλληλογραφίας δὲν ἐδημοσιεύθη, διότι ἐκείνη μὲ τὴν ὁποίαν ζητεῖς, εἶνε πολὺ μεγαλητέρα σου κατὰ τὴν ἡλικίαν, ὥστε δὲν εἰμπορεῖτε νὰ γίνετε φίλαι·) *Πόλλαν Μαζούρκαν* (τὸ περιμένω, διὰ νὰ γελάσω·) *Γεώργιον Μαρίνον* (εἶδες ὅτι δὲν πρέπει νὰ εἶσαι ἀνώνυμος·) *Μάρθαν Κ.* (ἡ Κινὴ σὲ εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὰ γραμμάτόσημα· δέλλογαν τέτοιον ποῦ ζητεῖς, δυστυχῶς· δὲν ἔχω· καὶ ἂν εἶχα θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ μὴ τὸν ἐγνώριζε κανείς ;) *Χρυσορρόαν Πακτωλὸν* (καλὴ νύκτα ! ἄρα λείψῃ τὸ ἐμπόδιον, θὰ μου γράφῃς βέβαια συχνότερα· χαίρω ποῦ σου ἀρέσουν τόσον τὰ ἐσωτερικὰ φυλλάδια·) *Σκῆπτρον τοῦ Διὸς* (πολὺ ἤθελα νὰ σου φανῶ χρήσιμος, ἀλλὰ ὑπάρχει ἡ ἐξῆς δυσκολία : δὲν εἰμπορῶ νὰ συστήσω εἰς τοὺς φίλους μου βιβλίον, τὸ ὁποῖον δὲν ἀνέγνωσα· τέρπνὸν καὶ ἠθικὸν εἰμπορεῖ νὰ εἶνε, ἀρ' οὗ τὸ λέγῃς· ἀλλ' ἂν εἶνε μόνον δι' ἀνωτέραν ἡλικίαν ; καὶ ἐξεύρεις ὅτι τὰ παιδιὰ βλάπτονται ὅταν διαβάζουν βιβλία, τὰ ὁποῖα εἶνε ἀποκλειστικῶς γραμμένα διὰ μεγάλους·) *Ἑλληνομαθῆ Ἀμερικανόπαιδα* (πολὺ εὐχαρίστως· σήμερον, ὡς βλέπεις, τοῦ ἔκλεγον·) *Αὔραν τῆς Κερκύρας* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς τόσον καλὰς διαθέσεις· τὸ «Π. Θέατρον» εἶνε αὐτὸ ποῦ ἔχεις, διότι δὲν ἐξεδόθη ἀκόμη Β' τεῦχος·) *Πικραμένην Καρδούλαν* (ἔστειλα δίκαια τὰ παρόπονά σου κατὰ τῶν κυρίων αὐτῶν, ἀλλὰ τί εἰμπορῶ νὰ κάμω ; ἔπειτα δὲν εἶμαι καὶ βεβαία ὅτι καθυστεροῦν, διότι εἰμπορεῖ ἔξαφνα νὰ παρέσεσι κανὲν τετράδιόν σου εἰς τὸ ταχυδρομεῖον·) *Χρυσοῦν Πέλεκυν*, *Ἐθνικὸν Ὕμνον* ([Ε] διὰ τὰς ὡραίας κρίσεις περὶ «Ἐγγόνου»· αἱ λύσεις δεκταί·) *Π. Ν Καλογερόπουλον* (τὸ ψευδώνυμον ποῦ προτείνεις ἀνήκει εἰς ἄλλον φίλον μου, καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ στείλῃς νέον· εὖγε, ὡραία ἀπήντησες εἰς ἐκεῖνον τὸν φίλον σου·) *Θωρακίτην* (ἔστειλα· ὅλοι, συνεργάται καὶ σπιτικοί, κατενθουσιασμένοι μὲ ὅσα γράφεις,) *Σπαρτιάτιδα Λειλωνίδα* (καὶ διατί; ὅπως ἔκαμαν Λευκώματα καὶ οἱ ἄλλοι, θὰ κάμῃς καὶ σύ, οὔτε εἶνε δυνατὸν νὰ γίνῃ ἕν Λεύκωμα εἰς μίαν ἡμέραν· σιγά, σιγά· αἱ περὶ ὧν μ' ἐρωτᾷς δὲν εἶνε συνδρομήτριαι· αἱ λύσεις σου λαμβάνονται.) *Κεραμυδόγατον* (ἀρ' οὐ εἶσαι σύ, τί σὲ πειράζει; ἂς λέγῃ. . .) *Εὔθυμον Ναύτην* (ἐγκρίνω σήμερα, τὰ ψευδώνυμα τῶν νέων μας φίλων, καὶ σὲ ὑπερευχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Νεαρὰν Καλλιτέχνιδα* (μυρίας εὐχαριστίας διὰ τὸ ξεσπάθωμα καὶ διὰ τὰς τόσον θερμὰς ἐκφράσεις·) *Περίλυπον Ὀρφανὴν* (ἐπίσης σὲ εὐχαριστῶ ἀπείρως διὰ τὸ ξεσπάθωμα· σὲ παρακαλῶ ὅμως νὰ εἴπῃς εἰς τὴν νέαν μας φίλην νὰ ἐκλέξῃ ἄλλο ψευδώνυμον, διότι αὐτὸ δὲν εἶνε κατάλληλον·) *Δενδροστοιχίαν τῶν Ἀθηνῶν* (πολλὰς πληροφορίας ζητεῖς· ποίαν νὰ πρωτοδημοσιεύσω ; ὅλας βέβαια εἶνε ἀδύνατον·) *Μόζαρτ* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 19 *Μαΐου* θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 10 Ἰουλίου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Ἰδρυτῷ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται γρ. 1

271. Λεξιγρίφος.

Μίαν τρύπα θὰ στουπώσῃς
Μὲ μιὰ πρόθεσι κοινή
Κι' Ἀμαζόνα φοβερὴ
Ἐπὶ στιγμὴ θὰ φανερώσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κεραυνοῦ [Ε]

272. Συλλαβόγριφος.

Τὸ ἕνα εἶνε ἀντωνυμία
Πρόσωπον τἄλλο τῆς Γραφῆς
Καὶ τ' ὅλον εἶνε χώρα μία
Ἐκ τῶν πολλῶν τῆς Ἀφρικῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ Ν. Κ. Δεκαβάλλα [Ε]

273. Μεταγραμματισμός.

Βγάλε δέλτα, βάλε ρῶ
Καὶ θὰ ἰδῆς πῶς δὲν προσμένω. . .
Κάτω-Κόσμο παρκιτῶ
Καὶ 'στὸν οὐρανὸ πηγαίνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μονογενοῦς [Ε]

274. Τονόγριφος.

Κάτοικος πόλεως κλειστῆς τὸν τόνον ἂν ἀλλάξῃ
Γίνεται ἀρχαῖος στρατηγὸς ποῦ ἔχει πολλὰ πράξῃ

Ἐστάλη ὑπὸ Ὀλύμπιος τοῦ Ἰρκτίος [Ε]

275. Αἴνιγμα.

Ἥρως ἀρχαῖος τὸ ἀρσενικόν μου,
Ζῆτει 'στὰ δίποδα τὸ θηλυκόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δεχρόμου Φουξίας [Ε]

276. Κεκρυμμένη καὶ ἀντεστραμμένη Πυραμίς.

1. Σέβου τὸ γῆρας.
2. Ὁ Ἄρης θεὸς τοῦ πολέμου ἦτο.
3. Ὑπὸ τοῦ ξυλουργοῦ κατασκευάζονται αἱ τράπεζαι.
3. Πολλὰ πρόβατα εἰς τὰς νομὰς ἦσαν.

Ἐστάλη ὑπὸ Ὀλύμπιος τοῦ Ἰρκτίος [Ε]

277. Σύνθεσις Λέξεων.

Διὰ τῶν κάτωθι συλλαβῶν, σχηματίσαι *πέντε* εὐρωπαϊκὰς πόλεις :

Α-βε-δι-δρι-εν-λι μα-μη-νη-νοι-ρα-ρω σο-τη-φι.

Ἐστάλη ὑπὸ Θησέως Πινδίου [Ε]

278. Πρόβλημμα.

Νὰ εὑρεθῇ ἀριθμὸς τετραψήφιος διαιρούμενος ὑπὸ πάντων τῶν μονοψηφίων.

Ἐστάλη ὑπὸ Σελεύκου τοῦ Κεραυνοῦ [Ε]

279. Μεσοστοιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν τόνομα Νηρηΐδος :

1. Μήτηρ ἥρωος 2, Θεά. 3, Ρωμαῖος αὐτοκράτωρ. 4, Προφήτης. 5, Νῆσος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κοραλίας Μασσαῖ [Ε]

280. Ἐλλιποσύμφωνον.

αι-αε-εει-αι-ει-ει

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λοξίου [ΕΕ]

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 14.

161. Διονύσιος (δύο, νῦ, σι, ὅς.)— **162.** Ρόδος (Ρῶ, δός.)—**163.** Ὀδίς-βίος.—**164.** Μεσσήνη (μέσην-Η).**165**, Λοιμός.

166.

Α	Ο		Ξ
Ι	Ρ	Α	
Τ	Η	Ν	Ο Σ
	Θ	Ι	Ο
Η		Σ	Σ

167. Δόξα καὶ πλοῦτος, ἄνευ συνέσεως, οὐκ ἀσφαλῆ κτήματα. —**168.** Διότι δυνατὸν νὰ μὲ ἔχῃ ἀδελφήν.

169 - 175. Γινομένης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τοῦ ἄρα, σχηματίζονται αἱ λέξεις : *κατάρα*, *παραφορά*, *Ἄρατος*, *χαράδρα*, *παραλία*. — **174.** Βοήθεια ἀμοιβαία, — καλὴ καὶ ἀναγκαία. — **175.** ΕΡΜΗΣ (Ἐνάγω, Ροή, Μέντωρ, Ἤπαρ, Σινική.)—**176.** (Ἡ λύσις τῆς Μαγικῆς Εἰκόνος θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν τοῦ προσεχοῦς φύλλου.)

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1900.